Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 328 16. april, 2013] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

LÆRERNE I DAG - DIG I MORGEN

Kun sammen kan vi stoppe regeringens angreb

Foto: Mette Kramer Kristensen

Bondos afvisning af sympatikonflikt

Danmarks Lærerforening har afvist BJMFs tilbud om sympatikonflikt. Begrundelsen fra DLF's top er, at lærerne befinder sig i en konflikt skabt af KL, som de ikke ønsker at være i.

Per Sand Pedersen, formand for DLF's organisations- og arbejdsmiljøudvalg, siger til Jyllands Posten: "Under en lockout, står vi fast på, at vi ikke anbefaler en sympatistrejke. Vi vil gerne have vores venners støtte, men vi beder om, at folk giver os den udenfor deres arbejdstid".

Lærerne bliver angrebet på en fundamental del af deres overenskomst - centralt aftalte arbejdstider. Hvis regeringen og KL får held med deres forehavende, så kan alle andre faggrupper være mål næste gang.

Det er rigtigt, at DLF ikke har ønsket konflikten, men man accepterede heller ikke KL´s diktat. At sige nej til sympatikonflikt og bede regeringen om at gribe ind vil med rette blive opfattet af KL og regeringen som et svaghedstegn.

Der er stor opbakning i befolkningen. Og demonstrationen den 11. april efter næsten 2 ugers lockout viste lærernes vilje til at slås. Dette bør DLF bygge videre på og gå i offensiven sammen med alle dem, som står for tur næste gang.

Byggefagforening støtter lærerne

3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening (BJMF) skriver bl.a.: BJMF støtter de lockoutede lærere og vil arbejde aktivt for sympatikonflikt, hvis lærerne ønsker det.

Claus Hjort Frederiksen:

Modig regering

Sandheden om regeringens politik kommer en gang imellem fra uventet kant, men her rammer Claus Hjort Frederiksen hovedet på sømmet og afslører samtidig, at regeringen spiller højt spil.

"Det er klart, at det er en ekstraordinær situation, at man fremlægger et forslag, der forudsætter et bestemt resultat af en overenskomstforhandling. Vi har ikke set det før", siger Claus Hjort Frederiksen, der torsdag den 4. april aften gæstede Debatten på DR2. "Jeg ville aldrig have turdet gøre det, det må jeg så ærligt sige - af angst for hvad der ville ske. Og derfor er det da ekstremt modigt, det Socialdemokraterne gør. Hatten af for det", tilføjer han.

"Turdet" gøre hvad? Angribe den stærkest organiserede del af de offentligt ansatte. Vi skal ikke kunne sige, om der er tale om "mod", vi nøjes med at konstatere endnu et kæmpe klasseforræderi fra Socialdemokratiets side.

Regeringen er svag

Lærerne kan vinde – men ikke alene

Regeringens masterplan for at "frigøre ressourcer" ved at ændre løn og ansættelsesvilkår for alle offentlige ansatte og svække de faglige organisationer, er nu afsløret. Der bruges mange skattekroner på at give cheferne ekstra bonus og annoncekroner på at nedgøre lærerne i forsøget på at gennemtvinge en discountudgave af vores fælles velfærd.

Lene Junker, fotos: Mette Kramer Kristensen

Angrebet på lærerne var voldsomt og magtfuldt og virkede nærmest umuligt at stille noget op overfor.

Men virkeligheden er, at hverken truslen om lockout, varslet om lockout eller selve lockouten har knækket lærerne. Tværtimod er sympatien med lærerne vokset.

Sammenhold

Det skyldes først og fremmest lærernes egne aktiviteter. De startede i januar og udfolder sig nu for fuld udblæsning i hele landet.

Ved demonstrationerne den 20. marts og den 11. april viste lærerne fantastisk sammenhold og styrke. Og de fik støtte fra andre offentlige fagforeninger, som begyndte at forstå dette som et generelt angreb på den kollektive aftaleret og de faglige organisationers indflydelse.

Derfor tøver regeringen nu med at gribe ind i lockouten og realisere sin masterplan.

Svag regering

Denne regering har angrebet arbejdsløse, syge, kontanthjælpsmodtagere, studerende – altså små og svagere grupper. Sidste gang regeringen angreb organiserede arbejdere var "Helligdagstyveriet" sidste år. Her gik det galt og regeringen måtte opgive projektet.

Meget af det regeringen har forsøgt sig med er enten mislykkedes eller gjort den mere upopulær.

Regering og KL har spillet deres stærkeste kort uden at kunne knække lærerne. Lærerne kan vinde, men ikke alene.

Sympatistrejke

Det er nu nødvendigt at alle fagbevægelsens stærke kort kommer i spil. Et af dem er varsling af sympatistrejker. Et andet er tillidsrepræsentantmøder regionalt eller nationalt. Det er på høje tid at hele fagbevægelsen kommer med ind i denne kamp.

De fleste faglige ledere, er tydeligvis ikke klar til at kæmpe mod regeringen. De havde også accepteret "Helligdagstyveriet" sidste år, hvis ikke det var for protester fra menige medlemmer, tillidsfolk og lokale fagforeninger.

Igen må menige medlemmer, tillidsfolk og lokale fagforeninger på banen:

Snak med kollegaerne om hvorfor man skal støtte lærerne. Inviterer en lockoutet lærer ud på din arbejdsplads. Vedtag en støtteudtalelse eller foreslå en sympatiaktion med lærerne. Foreslå at der indkaldes til møde for tillidsrepræsentanterne i din by eller kommune. Spørg de faglige ledere, hvorfor de ikke for længst har varslet sympatistrejke.

Lockouten frigør regeringen og KL fra de nuværende arbejdstidsaftaler. Fremover ønsker de ingen aftale. Derfor har lærerne intet at miste – men alt at vinde.

Sympati-konflikter nu!

Hvis vi ikke snart begynder at se nogle sympati-konflikter, kan det blive rigtigt svært for lærerne at vinde. Og et nederlag til en så svag regering er i den grad et unødvendigt nederlag.

Selv om fagforbundene er bundet i hoved og r.. af fagretslige regler, så står der intet i de fagretslige regler, der forhindrer de offentligt ansatte forbund i at indkalde til fælles, landsdækkende tillidsmandsmøde. Der står heller intet i reglerne, som forhindrer de kommunalt ansattes forbund i at varsle sympati-konflikt (som Dennis Kristensen har påpeget).

Så hvorfor kommer I ikke i gang, derinde på de bonede gulve? Det er jer, der står for tur næste gang!

Faglig venstrefløj efterlyses

Men i sidste instans, så kan regeringens angreb næppe slås tilbage uden at bryde med de fagretslige regler. (Det er trods alt regler, der er skrevet for at svække solidariteten.)

Når denne konflikt er ovre – forhåbentlig med en sejr – bliver der rigeligt med tid og grund til selvransagelse. Ikke mindst på den faglige venstrefløj.

Her må vi stille spørgsmålet: Hvilke midler skal der til for, at slå skiftende regeringers angreb tilbage? Vi kan ikke fortsætte som vi gør nu.

Det mener vi

Lærerkonflikten giver klarsyn

Lærernes kamp er også din kamp. Regeringen og KL er i offensiven, de vil have lærerne til at acceptere at arbejde uden øvre loft for arbejdstiden. Det er en del af regeringens politik om at gøre den offentlige sektor billigere. Hvis dét lykkes, vil det ramme alle dele af arbejderklassen - også i det private. Arbejdsmarkedet er som forbundne kar - forringes vilkårene i én sektor, øges presset på alle de andre. Derfor er lærernes kamp din kamp.

Udbrud af kreativitet

Lærerkampen har udløst en massiv kraft af kreativitet og håb skabt af de aktionerende lærere. Den har vist, at solidariteten ikke er død. Et flertal af befolkningen støtter nu lærerne. Og midt under konflikten har flere har meldt sig ind i deres fagforening. Solidariteten er ikke død, og arbejderklassen viser igen, at den kan selv, når den får lov. Læs mere side 4.

Hvad vil fagtoppen?

Men konflikten har også afsløret fagtoppens manglende vilje til kamp. Det er tydeligt, at lederne af fagbevægelsen vægrer sig ved at sprede konflikten og gøre snakken om solidaritet aktiv. Solidariteten med lærerne er så stor, at hvis der blev indkaldt til store tillidsmandsmøder, ville der blive svaret massivt. Men dette er endnu ikke sket, og vi skal ikke forvente, at fagtoppen gør det af sig selv. Læs mere herom side 2.

Venstrefløjens besøgstid

Sidst men ikke mindst tester lærerkonflikten venstrefløjen. Spiller venstrefløjen en rolle i konflikten, eller er man bare heppekor? Og desværre er det sidste mest tilfældet.

Enhedslisten opfordrer til at genoptage forhandlingerne, og der bliver taget flotte billeder af demonstrationerne fra den gode udsigt bag Christiansborgs tykke mure og delt på facebook. Men hvad med at lægge pres på fagforeningerne for at gå ind i kampen? Hvad med at opbygge netværk, som kan styrke lærernes egen organisering og skabe kontakt til andre faggrupper?
Det organiserer Enhedslisten ikke. Debatten om Enhedslisten og hvilken slags parti, det er vi er ved at bygge, tager til op til årsmødet. Læs mere på side 6 og på bagsiden.

Lige meget hvordan lærerkonflikten ender, er Danmark nu kommet på klassekampens Europakort. Læs mere om de globale kampe på side 9.

Denne konflikt skal vi lære af og drage konsekvenser af. Konflikten er et billede på fremtiden. Hvad venstrefløjen gør i den tid, vi lever i, er ikke ligegyldigt, men af yderste vigtighed.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jesper Juul Mikkelsen
Red. afsluttet den 15 april 2013 ISSN 1600-2687

Bliv støttemedlem af ISU
- Og få Socialistisk Arbejderavis hver måned for 75 kr. om året

Vi har altid brug for flere aktive medlemmer. Men vi har også meget brug for mange medlemmer under 30 (også selvom du ikke vil være aktiv) - fordi vi får tilskud fra tipsmidlerne efter hvor mange medlemmer vi har, som er under 30. Se mere og meld dig ind på: www.socialister.dk/medlem

Socialister gør en forskel

Socialister er aktive i bevægelserne. Fordi flere skal være aktive, men også for at give bevægelserne retning. Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden. Socialister afviser at acceptere kapitalismens nedskæringslogik, og når en "rød" regering og de faglige ledere gør det, så vil vi udfordrer dem. Socialister ved, at ingen kan vinde alene. Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere og klar til oprør.

www.socialister.dk/medlem

3F BJMF støtter de lockoutede lærer

I den igangværende lock out af lærerne er det tydeligt at regeringen og kommunernes Landsforening som arbejdsgivere, aggressivt går efter lærernes underkastelse. Til stor skade for elever og samfund.

Lærerne skal med deres arbejdsvilkår betale for regeringens projekt om en heldagskole, og har i lang tid planlagt denne konfrontation med lærerne. Dermed er den danske aftale model reelt sat ud af kraft, i og med at regeringen og kommunernes Landsforening nu blot tømmer Lærernes strejkekasse for penge, for senere at udfører et regeringsindgreb der imødekommer regerings og kommunernes Landsforenings krav.

3F BJMF er i mod at regningen for den offentlige velfærd skal betales af dem der arbejder i det offentlige. Hvad bliver det næste, at kommunale specialarbejdere skal holde gader, veje og parker rene med den halve bemanding, eller at sygeplejerskerne skal have nedsat vagttillæg

Danmark har derfor brug for at regeringen og kommunernes Landsforening genskaber tilliden til den danske aftale model og kommer tilbage til forhandlingsbordet og finder en løsning sammen med lærerne. Til gavn for folkeskolen og det øvrige samfund.

Skulle lærerne bede os om sympatikonflikt vil vi arbejde aktivt herfor.

Helle, Corydon og Co. er bestemt ikke populære blandt de lockoutede - A-kraft NEJ TAK (Foto: Mette Kramer Kristensen)

"Arbejdsgiverne bruger splittelse til at sætte lønmodtagerne under pres"

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Helge Thuesen, formand i kabinepersonalets fagforening CAU. CAU støtter lærernes kamp og har stået side om side med dem i demonstrationer mod regeringen og KL.

Christine Kyndi Bergen

Hvorfor viser CAU solidaritet med lærerne?

Vi har selv været udsat for de samme ting med indblanding fra tredjepart, når vi forhandler med modparten. Da Corydon greb ind mod lærerne, fik vi flashback til november, hvor Corydon sendte den berømte sms til mig. Man fratager parterne muligheden for at finde en løsning, og den ene part lukrerer på et indgreb som tilgodeser dem i forhold til lærerne.

Hvilke krav stiller regeringens angreb på lønmodtagere til fagbevægelsen fremover?

Der er ingen tvivl om, at ordet solidaritet får en helt anden betydning i fremtiden end det gør i dag. I går hørte vi, at der er nogle private fagforbund, som går ind og stiller spørgsmålstegn ved om, man overhovedet har rørt ved den danske model - de mener man bare har fulgt spillereglerne.

Hvis det lykkes at få splittet fagbevægelsen, som man er i gang med nu, er det et rigtig stort problem, for vi taber denne her kamp, hvis ikke vi kan finde fælles fodslag mod vores arbejdsgivere og finde de løsninger, der er bedst for vores medlemmer. Så vinder arbejdsgiverne, og derfor er det utroligt vigtigt, at man finder en måde at samarbejde på mellem fagforeningerne, både de offentlige og private.

Der er ved at dannes en afstand mellem det private og offentlige arbejdsmarked, så vi bliver splittet mod hinanden. Så kan arbejdsgiverne bruge splittelsen til at sætte lønmodtagerne under pres. Derfor skal vi have solidaritet med hinanden i hele fagbevægelsen.

FAKTA

I november 2012 truede SAS sine ansatte til at acceptere forringede løn- og arbejdsvilkår og en massiv fyringsrunde ved at tale om forestående konkurs.

Under forhandlingerne med SAS og kabinepersonalets fagforening, CAU, spillede regeringen en aktiv rolle i at få kabinepersonalet til at rette ind.

SAS's regnskab der blev fremlagt samtidig med forhandlingerne viste ellers faldende omkostninger og et overskud på 434 millioner svenske kroner i 3. kvartal af 2012 (i 3. kvartal af 2011 var overskuddet 214 millioner svenske kroner).

Når frustration og vrede vendes til kollektiv handling

Det er en meget utryg situation at være holdt ude fra sin arbejdsplads, sine elever og vante rutiner.

Lene Junker - lockoutet lærer

Men fra starten af lockouten er alle lærere mødt op foran deres skole. Det har sikret kontakten til ikke lockoutede kollegaer, forældre og elever. Men det har også skabt et stærkt sammenhold og fællesskab. Morgensamlingerne har været den base, hvorfra alle aktiviteterne blev planlagt. Det har også været her, man har delt sorger og glæder, fejret fødselsdage og diskuteret alle lockoutens nyheder.

De sidste mange måneder har lærere måttet tåle at høre nedladende og løgnagtige historier om os som faggruppe. Det har gået mange på. Alle har haft et brændende ønske om at forklare befolkningen, hvad vores job gik ud på. Det fik vi så muligheden for og tiden til, da vi blev lockoutet.

Det er befriende at komme til orde og være med til at sætte en dagsorden. Det styrker selvtilliden og det er også sjovt. Frustrationer og vrede er vendt til kollektiv handling, som så igen har givet lærerne større støtte i befolkningen.

Ingen ved hvad OK13 ender med, og vi står overfor kommunale besparelser, som vil presse hverdagen endnu mere - allerede fra august 2013. Men to ugers lockout har sat nye standarder for vores faglige aktivitet, som betyder at de faglige klubber på skolerne vil blomstre op. Vi vil have en stærkere og mere levende organisering og bevidsthed at møde fremtiden med. Dette vil også revitalisere og forandre Danmarks Lærerforening.

Hvorfor vil de faglige ledere ikke slå igen?

"Bondo, Bondo, Bondo" sådan rungede det på Slotspladsen til den store demonstration, lærerne havde indkaldt til. Tiltroen til de faglige ledere er stor, men de ønsker ikke at føre kampen til sejr.

Jesper Juul Mikkelsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Anders Bondo opfordrede for nylig regeringen til hurtigt at lave et regeringsindgreb. Man appellerer til den regering, der har planlagt angrebet på lærerne. Det er en meget defensiv strategi.

Da forhandlingerne mellem KL og lærerne brød sammen, svarede de andre offentlige fagforeninger i KTO-samarbejdet igen ved at deponere deres overenskomstaftaler. Et godt solidarisk skridt.

Men nu har fagforeningerne i KTO-samarbejdet skrevet under på deres overenskomster. Dette sker vel og mærke efter, at ledelsen i DLF har opfordret de andre fagforeninger til at skrive under. Ledelsen i DLF ønsker altså ikke en solidarisk kamp.

Men det er ikke kun ledelsen i DLF, der ikke vil slås, flere faglige ledere har undladt at forholde sig til konflikten og afvist at gå med i sympati. Formanden for FTF, Bente Sorgenfrey, har endda luftet idéen om, at det skal være ulovligt at strejke i det offentlige!

Fagtoppen i krise

Forklaringen på denne kampforskrækkelse findes i fagtoppens grundlæggende ønske om at ville forhandle. Deres job og høje løn er afhængige af, at de kan sidde i en position hvor, de kan forhandle på vegne af arbejderne.

Men fagtoppen er i øjeblikket i vildrede. Krisen betyder hårde angreb på løn- og ansættelsesforhold, og arbejdsløsheden øger presset mod ringere forhold. Det er ikke lykkedes at forhandle reelle forbedringer igennem ved de offentlige og private overenskomster under krisen. Fagtoppen i DLF ønsker febrilsk at holde fast i en forhandlingsstrategi, men regeringen og KL ønsker at forringe arbejdsforholdene så markant, at toppen ikke kan sælge det til deres medlemmer.

Derfor har Bondo ikke haft anden vej end at holde fast og få konflikt, men han har konstant tryglet om at komme tilbage til forhandlingsbordet.

Dynamikken fra neden

Aktiviteten i konflikten har været enorm. Men denne massive aktivitet ønsker fagtoppen at kontrollere. Man er bange for, at medlemmerne skal overhale ledelsen indenom og kræver mere radikale kampskridt. Fagtoppen vil ikke miste sin rolle som dem, der forhandler løsninger hjem. Fagtoppen ønsker aktivitet, men aktivitet de kan kontrollere.

At Bondo disse dage fremstår som en "rockstjerne" er et udtryk for en kæmpe vilje til sejr i bunden blandt lærerne og deres sympatisører i arbejderklassen, men også en usikkerhed på egne styrke.

Det åbne spørgsmål er, om konfliktens dynamik skaber netværk, der kan udfordre de faglige lederes nederlagslinje og - vigtigst af alt - at andre medlemmer i fagforeninger i det offentlige indkalder til faglige møder og vedtager kampskridt i sympati de kommende dage. For vinde - det kan vi, men det kræver en ny linje.

Foto: Mette Kramer Kristensen

Kender HK sin besøgstid?

Som valgt til HK Hovedstadens repræsentantskab og delegeret til HK Privat og HK Danmarks Kongres har det været meget frustrerende at opleve sin fagforenings og forbunds manglende solidaritet med lærerne, som kæmper en hård overenskomstkamp på det offentlige område.

Lisbeth Schmidt, tillidsrepræsentant i HK Privat

På trods af kontant opfordring fra talerstolen på generalforsamlingen i HK Service Hovedstaden og indlæg i diverse HK facebooksider er det desværre først nu lykkedes mig at få en reaktion. HK Hovedstadens repræsentantskab besluttede 11.04.13 at støtte lærerne og advare regeringen mod at foretage et regeringsindgreb. Nu forventer jeg at se HK Hovedstadens offensive og modige solidaritetsarbejde og deltagelse i demonstrationer mv.

Jeg mener, at den farce, som OK 2013-forhandlingerne for lærerne er udtryk for, giver anledning til selvransagelse i fagbevægelsen og strategiske overvejelser i forhold til forhandlings- og aftalesystemet. Der er behov for at opbygge en modmagt, der forankres på de enkelte arbejdspladser, og på tværs af faggrænser: privat, kommunal og stat.

Jeg mener, at markeds-og fagchauvinistiske professionsstrategier skal korsfæstes, og uddannelses-, løn- og pensionschauvinistiske barrierer skal nedbrydes og erstattes af solidariske kampe for velfærds- og arbejdsvilkår, lønudligning, medindflydelse og medbestemmelse på arbejdets tilrettelæggelse og fordelingen af arbejdets udkomme. Der skal skabes demokratiske og meningsfulde arbejdspladser - offentlige arbejdspladser, som "producerer" for velfærdssamfundets behov, og på en måde, der er meningsfuld, demokratisk, udviklende og sund.

Spørgsmålet er bare om fagbevægelsen kender sin besøgelsestid?

BUPL burde se skriften på væggen

Den manglende sympatikonflikt til fordel for lærerne viser behovet for, at fagbevægelsens græsrødder øger presset på fagtoppen.

Mille Stockner, tillidsmand i BUPL

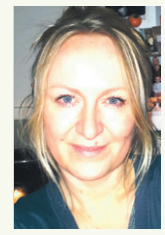

Jeg mener, det er svagt og et udtryk for manglende forståelse for situationens alvor, at der ikke har kunnet opnås enighed blandt især de offentlige fagforeninger - BUPL og FOA - om at varsle sympatikonflikt til fordel for lærerne og Danmarks Lærerforening. Der kommer hele tiden nye afsløringer, der viser, at de frie forhandlinger reelt er sat ud af kraft - og at der er tale om aftalt spil mellem regeringen og KL.

Senest kunne Dagbladet Politiken 7. april afsløre, at Finansministeriet har indgået en kontrakt med Moderniseringsstyrelsen, der forhandler med de statsansatte lærere, om at dette års overenskomstforhandlinger skal være en "løftestang" for at nedbringe statens udgifter, dvs. forringe de offentligt ansattes løn- og arbejdsforhold.

Fagtoppens undskyldning for ikke at starte sympatistrejker lyder, at lærerne ikke selv har bedt om dette skridt - men der er også en pointe i at tænke og handle selv. Lærerne har haft meget travlt med at forsøge at undgå, at befolkningen vender sig imod dem, og deres strategi har fra dag ét været at signalere forhandlingsvilje og ikke at ville en konflikt. Derfor har lærerne svært ved offentligt at bede om en sympatikonflikt.

Presset på fagtoppen skal øges

Men fagbevægelsen må være blinde eller snorksove, hvis den ikke kan se skriften på væggen. Regeringen er i gang med et opgør med fagbevægelsen. Danmarks Lærerforening er en stor og stærk organisation - og hvis først lærerne knægtes, vil regeringen (og arbejdsgiverne) få markant lettere ved at forringe arbejderklassens vilkår og indføre et meget usikkert og ubehageligt arbejdsmarked med indskrænkelse af mange rettigheder.

Jeg har som fagligt engageret og tillidsrepræsentant henvendt mig til min fagforening, BUPL, med et ønske om, at de tog initiativ til sympatikonflikt. Men det blev relativt hurtigt skudt ned. Med, efter min mening, vage og vattede formuleringer om, at det ikke var "hensigtsmæssigt" lige nu og undskyldninger om tidsfaktoren (fire ugers varsling). Selv ikke da Dennis Kristensen fra FOA udsendte en invitation til sympatikonflikt kendte BUPL sin besøgelsestid.

Men jeg mener, at vi medlemmer skal blive ved med at presse fagtoppen hele tiden. Det kan være, at de vågner op en dag, hvis vi bliver ved? Derfor vil jeg opfordre alle til at tale med deres kolleger, tillidsrepræsentanter osv. og forsøge at lægge pres på deres fagforenings top.

Reform eller revolution på EL's årsmøde

Når Enhedslistens årsmøde skal tage stilling til det omdiskuterede "Forslag til udtalelse om demokrati" er det et udtryk for, at idéer og praksis må passe sammen.

Bo Stefan Nielsen

"Sommeren 2012 blev præget af en debat om Enhedslisten og de ændringer af samfundet partiet arbejder for i Danmark, hvor der i medierne blev stillet spørgsmålstegn ved Enhedslistens forhold til demokratiske frihedsrettigheder."

Sådan lyder begrundelsen for årsmødeforslag 7.2, stillet af 41 medlemmer af partiet, hvoraf de fleste er ledende medlemmer fra folketingsgruppen, HB og ansatte i organisationen. Forslaget er udformet som en opsummering af en længere debat, der har kørt på Modkraft, i EL's medlemsblad Rød + Grøn og i SAP's netavis Socialistisk Information, hvor EL's politiske rådgiver Pelle Dragsted og socialborgmester i København Mikkel Warming har gjort sig til fortalere for et revisionistisk opgør med de revolutionære dele af EL's partiprogram.

Ændringer i køreplanen

Pelle Dragsted, har en vision om, at der også skal være plads til traditionelle socialdemokrater, som ikke vil køre med hele vej til den socialistiske endestation.

Det er denne rummelighedsdagsorden, der går igen i "demokratiforslaget". Og det er da bestemt en mulighed for et venstrefløjsparti som Enhedslisten at lægge sig fast på en klar venstrereformistisk kurs. Der er helt sikkert parlamentarisk potentiale for et parti, som har parlamentarisk monopol på at udgøre opposition til nyliberalismen. Men at kaste principperne overbord har konsekvenser.

Et spørgsmål om demokrati

Årsmødeforslag 7.2 vil slå fast, at EL betragter det som "autoritært og antidemokratisk" at "suspendere de demokratiske rettigheder" for personer og grupper. Samt at samfundsforandringer kun kan have legitimitet efter valg til og lovgivning i de eksisterende institutioner.

Et sådant skridt bort fra revolutionær socialisme vil være et skridt baglæns for et socialistisk parti.

Tiltag til arbejdermagt i form af besættelser af fabrikker og virksomheder under arbejdernes demokratiske kontrol bryder jo indlysende med kapitalistens "demokratiske rettighed" i form af ejendomsretten over produktionsmidler som maskiner, bygninger etc.

Netop spørgsmålet om hvem, der må eje produktionsmidlerne i samfundet, er socialister nødt til at være skarpe på, hvis vi vil vinde et flertal for et andet samfund. Men den manglende skarphed blandt ledende EL-folk på dette har en årsag, og den skal findes i ønsket om en tilpasning til en rolle som "almindeligt" parlamentarisk parti.

Valg og borgerlig lovgivninig som demokratiets højeste form

Stine Brix gav allerede i maj sidste år en forsmag på en ny og ufarlig linje i P1-programmet 'Krause På Tværs'. På studieværtens spørgsmål om hvordan en fabriksejer i en overgang til et socialistisk samfund "vil kunne blive beskyttet i forhold til det, han ejer" svarede EL-politikeren: "Selvfølgelig skal et mindretal beskyttes, også langt mere end i dag..." - og nævnte så mulighed for tilbagerulninger af nationaliseringer og kommissionsundersøgelser.

Venstrereformisme som afsæt for ny rolle for Enhedslisten

Også Mikkel Warming taler for er et klart venstrereformistisk projekt indenfor rammerne af den borgerlige stat, og understreger i hans blog på modkraft: "At der i det nuværende princip-program tales om "demokratiske folkemagtsorganer" er derfor et stort problem. Det viser en manglende forståelse for det danske samfund, hvor frie og demokratisk valgte organers - for eksempel kommunalbestyrelsers og folketingets - beslutninger følges, fordi de er legitime."

Sådan lyder et parti, der nok har ambitioner om at erobre magten og forsøge sig med reformer og lovgivning fra oven, men som har opgivet troen på arbejderklassens egen befrielse.

EL's højrefløj har således formået at formulere en retning for partiet, der ligner en række andre europæiske venstrepartier, der disse år skal forsøge at opsamle vreden mod det socialdemokratiske reformistiske projekts kollaps, men som også har fjernet sig revolutionær socialisme. Som hidtil har eksisteret i dele af EL's principprogram, men som gennem årene gradvist er forsvundet ud af det sprog og den praksis, partiet har haft.

Det store spørgsmål, der diskuteres i venstrefløjspartier rundt om i verden disse år er netop om hvilket parti, der skal bygges. Vil man være det brede favnende venstreparti, der administrerer systemet - eller vil man organisere sig efter og vinde arbejderklassen for at bryde med rammerne og forandre? "Demokratiforslag" 7.2 er entydigt førstnævnte.

Spørgsmålet er så, om dét er en retning, EL's bagland vil bakke op om ved årsmødet.

Årsmødet

Diskussion af den aktuelle politiske situation fylder forbavsende lidt på EL's årsmøde.

I alt er der afsat 2½ time (ud af en forlænget weekend) til "Den politiske situation, hovedbestyrelsens beretning, folketingsgruppens beretning og debat" – hvoraf de to beretninger tager mindst en time. Altså 1½ time til debat.

Det er et fantastisk spild af 5-600 menneskers tid. Det ville være mere passende, hvis halvdelen af årsmødet var afsat til det.

Resten af tiden går med: Kommunalvalg (1 time), hvilket er fair nok. Kommunalvalget vil blive et "midtvejs-valg", eller en folkeafstemning, om regeringens politik.

Men derudover: EU-valg (2 timer); principprogram (2½ time – hvor der ikke skal besluttes noget); vedtægter (1 time – til noget som kun er en sproglig gennemskrivning).

Ud over "arbejdsplan", der mest handler om kampagner, så går resten af tiden med valg og formalia.

Ak!

Kamp om den politiske hovedretning

Helge Bo Jensen er medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse og sidder i kommunalbestyrelsen i Albertslund.

Jørn Andersen

Han glæder sig over, at et lille flertal afviste, at EL skulle opstille selvstændigt til EU-valget. Så det forventer han også, at årsmødet vil følge.

- Det handler om, at EL i praksis vil gøre hvad vi siger: At bygge bevægelse uden for Folketinget.

- I forhold til at bygge international solidaritet, så har det ikke noget som helst at gøre med EL's egen opstilling til EU-parlamentet, at vi forholder os aktivt til den politiske udvikling i resten af Europa. Det kan vi jo bare gøre.

- Vi har bidraget, selv om det kan blive meget bedre og mere intensivt. Men det har ikke meget at gøre med, om vi er repræsenteret i EU-parlamentet.

Hvad er ellers det vigtige på årsmødet?

- Det er EL's parlamentariske rolle og holdningen til SD og regeringen og vores egen deltagelse i sidste års finanslov.

- Sidste års finanslov var et eksempel på en meget kreativ fortolkning – eller efter min mening en omgåelse – af en årsmøde-beslutning fra 2010.

- Det, jeg håber, kommer ud af årsmødet vil være en klokkeklar skærpelse, der gør en gentagelse svær eller umulig.

Det kan du håbe på. Hvad tror du er realistisk?

- Og det er den tredje ting: En ting er hvad man kan vedtage af erklæringer. Der vil stadig være en fortolkningsmulighed. Og her spiller det en rolle hvordan, den nye hovedbestyrelse kommer til at se ud.

- Det er jo hovedbestyrelsen, der har – eller i hvert fald kan tiltage sig – fortolkningsretten. Man kan håbe på, at der kommer et hovedbestyrelsesflertal, der er lidt mere varsom med de demokratiske beslutninger, der bliver truffet i EL og på årsmødet, end det hidtidige hovedbestyrelsesflertal har været.

Reform eller revolution?

Er det et reform-eller-revolutions-årsmøde?

- Der er en voldsom politisk diskussion og kamp om den politiske hovedretning. Så overskriften er måske lige forenklet nok ...

Men der en kamp mellem den parlamentariske orientering, og hvad er det vi bygger uden for?

- Der er nogle tendenser i retning af, hvad er det for et parti vi er i gang med? Hvad skal den organisation kunne? Hvor skal vi bruge vores politiske krudt?

- Der er nogle tendenser i retning af, at nogle synes, at vi skal have et bredt venstreorienteret parti, hvor det parlamentariske er det helt centrale, og hvor der er nogle klare elementer af topstyring, og hvor det er folketingsgruppen, og måske også kommunalbestyrelser, der er omdrejningspunktet.

- Og så er der forskellige tendenser, der insisterer på, at samfundet skal laves om, og dér er det parlamentariske kun ét, ganske vist meget vigtigt, politisk ben.

Interviewet er kraftigt forkortet. Du kan læse det fulde interview på socialister.dk

Hold øje med Danskernes Parti

Det nynazistiske Danskernes Parti stiller op i samtlige regioner på nær Region Sjælland. Derudover stiller partiet op til 4 byrådsvalg. Nazister skal mødes med modstand.

I 2011 brød Daniel Carlsen og en række andre nazister ud af DNSB og dannede Danskernes Parti. Carlsen har været organiseret nazist siden han var 16, og har i medierne både erklæret sin beundring for Adolf Hitler, sin uenighed med den historiske udlægning af Holocaust under 2. Verdenskrig samt, at han "endnu har sit første jødemord til gode".

Nazisterne har nu kandidater på plads i København, Fredericia og Hjørring. Desuden er der planer om at opstille i en midtjysk kommune. Målet er at kapre medlemmer og stemmer fra DF, som de kritiserer for at have svigtet.

Ingen platform til nazister!

Kampen mod Danskernes Parti er allerede i gang forskellige steder i landet. En bogreception på Aarhus Hovedbibliotek med nazilederen blev blokeret d. 28. marts, og i september sidste år rensede lokale antiracister i en stor aktion Amager for Danskernes Partis nazipropaganda og opsatte 4000 klistermærker med budskabet "Elsker Amager - hader racisme".

IS opfordrer alle til at holde et vågent øje med og at møde racisme og fascisme med modstand overalt i landet.

Følg med i Socialistisk Arbejderavis i næste nummer, hvor vi går mere i dybden med kampen mod fascismen og Danskernes Parti.

(Foto: Mette KRamer Kristensen)

Dansk Folkeparti vokser

"DF tordener frem", skriver JP på baggrund af en YouGov-måling den 9. april. "DF ville få 18,3 procent, og dermed ville det store oppositionsparti faktisk være i stand til at danne regering alene sammen med [Venstre]..."

Imens de to reformistiske arbejderpartier i regeringen fører benhård borgerlig nedskæringspolitik, lever DF for tiden højt på socialdemokratisk retorik på fordelingspolitiske områder, og står til ved et folketingsvalg at blive større end netop S.

Glemt er tilsyneladende DF's trofaste opbakning til 10 års Venstre-regeringers nedskæringer og skattelettelser til de rige i bytte for grænsebomme og en stadig mere racistisk udlændige-flygtningepolitik.

Thorning og Corydons overklassepolitik er en gave til højrepopulismen. Omvendt er modstand mod regeringens angreb vores bedste forsvar mod øget medvind til højrefløjens nationalistiske svar og racistiske myter.

Her er plads

Asylaktivister har startet en viral protestkampagne imod statens hjemsendelser af afghanske flygtninge. Den 9. april gjorde fem flygtninge modstand mod tvangshjemsendelsen ved bl.a. at en af personerne bankede sit hoved så hårdt mod et flysæde i Turkish Airlines-flyet til Kabul, at han begyndte at bløde.

Politiets reaktion var at lægge personerne i håndjern, hvilket medførte protester fra andre flypassagerer. Der har siden været bannerdrop i Kastrup Lufthavn og en solidaritetsdemonstration foran Ellebækfængslet.

På en facebook-side skriver gruppen: "415 mennesker står til at blive tvangsudsendt til et Afghanistan, hvor sikkerhedssituationen for tiden kun udvikler sig til det værre. Tag et billede af dig selv og din bolig med et skilt med sætningen "Her er plads" og upload det her på siden!"

Se mere på hererplads.wordpress.com

Anmeldelse

"Det mørke Århus - når politik har en pris"

Det har længe været kendt, at der i de sidste 10-15 år har eksisteret et helt særligt og aggressivt, radikalt højrefløjsmiljø i Århus. De har stået bag adskillige overfald på indvandrer, samt folk fra venstrefløjen og det anti-fascistiske miljø. Produktionskollektivet 'Opbrud' har tidligere beskæftiget sig med at afdække det nazistiske miljø i Danmark. Nu har produktionskollektivet udsendt dvd'en, "Det mørke Århus - når politik har en pris", som prøver at skildre det ekstreme højrefløjsmiljø i smilets by

Af Stefan Falk Petersen

Filmen tager sit udgangspunkt i en ung kvinde fra det anti-fascistiske miljø, Marie, som gør status over hendes liv som aktivist. Hun fortæller om sit arbejde, konfrontationerne med nazisterne og hvordan det har påvirket hendes politiske bevidsthed. Hun er nået til den erkendelse, at presset og volden fra de nazistiske grupperinger, som White Pride og Vederfølner, er nået til et punkt, hvor det ikke længere virker sundt at opholde sig i Århus. Hendes historie bliver understøttet af forskellige udtalelser fra centrale personer i det århusianske, anti-fascistiske miljø, bl.a. Hans Jørgen Vad og Peter Bonfils fra Antiracistisk Netværk Århus, som primært fortæller om konkrete situationer, hvor de er blevet overfaldet.

Filmens præmisser

Der er ingen tvivl om, at denne film er en vigtig dokumentation af, hvordan det ekstreme, højrefløjsmiljø har udviklet sig i Århus i de senere år. Hvis man udelukkende vælger at se filmen som et dokument, som minutiøst dokumentere White Prides historie, de mange voldelige overfald og enkeltstående modreaktioner fra det anti-fascistiske miljø, så må man sige, at filmen er ganske vellykket. Man kunne måske indvende, at der bliver lagt lige lovligt meget vægt på beskrivelsen af det anti-fascistiske modmiljøs historie, og dermed kan seeren hurtigt få den idé, at kampen udelukkende står mellem disse to miljøer

Bredden i kampen

På et tidspunkt i filmen, nævner Peter Bonfils behovet for, at gøre den anti-fascistiske kamp langt bredere end til et spørgsmål om konfrontationerne mellem de politiske grupperinger. At bevidstheden om fascismens løgne ikke bare skal afgrænse sig til venstrefløjens selvforståelse, men at det skal gøre til et spørgsmål om massemobilisering. Det er en meget vigtig pointe, som

man strengt taget må sige, at filmen ikke helt tager til efterretning. Ud over beskrivelsen af et par brede demoer, som f.eks. sidste års store manifestation, "Århus for Mangfoldighed", så når filmens beskrivelse ikke ud over kampen mellem nazisterne og det anti-fascistiske miljø. Den beskæftiger sig ikke rigtigt med, hvordan man kunne skabe rammerne for en bredere kamp mod nazisterne.

"Det mørke Århus" er dog en meget vigtig film, som får min varmeste anbefaling

Folkeskoleelever organiserer

Denne artikel er skrevet af Mathias Nielsen, en folkeskoleelev på Vibehus Skole der har været med til at organisere en demonstration mod KLs lockout af lærerne.

Jesper Juul Mikkelsen, foto Mette Kramer Kristensen

Hvordan kan man klage, hvis man ikke har gjort en indsats?

Initiativ er bare det, der nogle gange skal til, for at få hvad man vil have. Her mener jeg skolereformen, jeg ønsker at tingene skal blive som de har været, jeg ønsker ikke at den bliver ændret.

Men jeg ved også bare, at hvis den bliver indført, så vil jeg ikke sidde tilbage og vide, at jeg kunne have gjort noget. I historie har vi hørt om forskellige slags samfund, kapitalisme, socialisme og alle de andre ismer.

Så en dag, da vi sidder og høre at KL, vil ændre på noget, som de ikke har nogen som helst forstand på, kom vi vel op i det røde felt, for jo det da fint, at sige man vil ændre skolereformen, men at man ikke kan diskutere, sig frem til en løsning, og dermed erklære Lockout, det syntes jeg er svinsk!

Der skulle gøres noget

Vi blev meget hurtigt enige om i min klasse, at der skulle gøres noget. Vi fik lynhurtigt fat i 7. og 9. klasse, og inviterede dem ned i vores klasse, der satte vi dem ind i hvad der skulle ske. Da vi fandt ud af det skulle være en demonstration, havde vi nogle få problemer, for hvordan skulle vi få folk til at komme?

Vi fik hurtigt lavet en lille gruppe som organiserede tingenes gang, der blev lavet nogle løbesedler som vi fik delt ud til den første af lærernes store demonstration, der mødte vi heldigvis, nogle søde medarbejdere fra Internationale Socialisters Ungdom som valgte at de ville støtte op om det vi var i gang med.

Det gik lige pludselig stærkt efter at have fået kontakt med ISU, der blev lavet et fremragende godt interview, og vi fik lavet en ny løbeseddel version 2.0. Den løbeseddel var jeg og nogle stykker ude på Strøget og dele ud, vi blev mødt med glæde og ros.

Vellykket demonstration

Så oprandt dagen til selve demonstrationen. Vi i organiseringsgruppen mødtes allerede klokken 11.30. Der fik vi de sidste ting på plads, og var nu klar, før vores demonstration skulle starte, skulle der være en flashmob, det havde vi intet i mod, da det også ville betyde at folk fra flashmobben ville støtte os.

Men det var bare ikke helt hvad der kom til at ske, for da flashmobben var forbi skulle lærerne åbenbart også demonstrerer, og det skete selv samme sted og tidspunkt som vores. Det var lidt noget skidt, da vi havde regnet med at hvis vi var alene om kun at holde 1 demonstration, ville vi få en større mediedækning.

Det gjorde vi ikke, lærerne var dem med den største demonstration og ergo også den største mediedækning. Vi fik dog holdt en udmærket demonstration, der var masser af god stemning og god musik og taler. Det var en vellykket demonstration.

Strejkesang

Et eksempel på en af de mange kreative politiske sange, der er blevet skrevet under lærerkampen - nu kan du også synge med.

Melodi: Røvervisen ("Vi lister os af sted på tå")

1)
Vi knokler hårdt på vor mission
til trods for det bli'r sværer'. Med
rum'lighed og inklusion at være
skolelærer.Ja, det gi'r både jag og
stress og ingen de er helt tilfreds'
når ikke vi ligger som de aller-
bedst' helt i toppen i de nationale
test.

2)
Der fyres folk, der skæres nedja,
alle mærker krisen.
Det er som om, at ingen ved
hvem, der betaler prisen.
Af timer skal vi have fler'
eleverne får ikke mer'.
Men Helle hun siger de lærer
en mas'Med et fuglehus og ham
Pythagoras.

3)
Og alle som har lidt forstand,
de kender virk'ligheden.
Vort job det kræver jo sin
mand,så lyt nu til beskeden.
Du tror måske, at det er lyv
vi knokler 24-7.
Og foran min fjerner, der tænker
jeg tit: Hør det kan jeg bruge i
stedet for kridt.

4)
For selvmord og så bulimi
plus aids og andre småting.
Og vold og lidt pæ-do-fili
og hate crimes og så cutting.
Mens hele nettet det går ned,
så ved jeg, at min dag bli'r fed.
Jeg finder min ja-hat og bredeste
smil,Og så løser jeg det hele med
læringsstil!

5)
Vi skal os ikke forbered' nu skal
vi fald' til patten. Vor mega faktor
den skal ned bher kommer OK-
13.
Jeg bliver ør og utilpas hvis det
skal gå os li' som SAS…
Og nu må jeg hellere holde min
mundellers får jeg beskeder fra
Corydon!

6)
Skyd brystet frem, sig bare kom-
for vi er skolelærer'. Og alle har
de en fordom, det kors det må vi
bære. Men alle tingene til trods,
de fleste synes godt om os.Vi
bærer kulturen, og gør hvad vi
kan båd' for Gud og for konge og
fædreland!

Hvor er vores lærepladser?

Protest på Københavns Teknisk Skole på Nørrebro

Mie er 21 år gammel og er i gang med hovedforløbet som teknisk designer på Københavns Tekniske Skole på Rebslagervej. På skolen har eleverne onsdag den 3. april besluttet at blokere skolen for det administrative personale og nedlægge undervisningen. Socialistisk Arbejderavis var med på stormødet og talte med Mie.

Anders Bæk Simonsen

Hvorfor vil du sammen med de andre elever protestere?

Fordi jeg godt nok selv har en læreplads, men jeg ved hvor svært det er at finde en. Jeg har en del venner rundt omkring på skolen, som har svært ved det, og jeg ved at regeringen ikke gør en skid for at vi kan få lærepladser.

Lige nu er måske det bedste tidspunkt at gøre det på fordi, der er lockout i resten af Danmark. I og med der er det, og vi lukker vores skole, kan det være, vi kan starte en stime, og så kan det være, at regeringen kan få øjnene op og forstå, at det her faktisk er alvorligt. De kan ikke bare pege os over i et hjørne og sige, vi tager det på et andet tidspunkt, for det hjælper ikke. Der skal gøres noget nu, og det skal gå hurtigt, og det skal være for alle tekniske skoleelever.

Hvad synes du om opbakningen i dag på mødet – var det som du havde regnet med?

Ja det var superfedt! Og det er fantastisk at se både så mange med og uden lærepladser, som simpelthen går med til at sige "det her, det er simpelthen det vi gør! Nu skal vi kraftedermame vise dem, at vi godt kan, og at vi godt vil vise, at de ikke kan løbe om hjørner med os." Så opbakningen her på skolen er rigtig rigtig god.

Hvad er din holdning til diskussionen, om man skulle lukke skolen en dag eller flere dage? Hvad synes du, den viser?

Altså jeg kan godt se en idé i, at det skal være en uge eller 14 dage, men samtidig kan jeg godt se en idé i, at vi starter med at sige én dag. Derfra kan vi sige "hvordan er det gået?", og så tager vi det over tre dage og vurderer det igen. Hvis det så går pissegodt og flere og flere melder sig på banen, så kan det jo være, vi holder den i 2 uger, som folk har snakket om.

Men det er bedst at tage den en dag af gangen, for hvis vi siger vi holder den i 14 dage, så kan vi risikere, at der er mange, der falder fra. Det at tage den en dag af gangen, det er pissefedt, og jeg tror der kommer rigtig meget opbakning, og jeg tror der er rigtig mange mennesker og elever på skolen, som simpelthen siger "det her, det er det som vi gør!".

Har du en sidste kommentar?

Jeg synes, det her er noget, som alle elever burde gøre på alle skoler i Danmark. Det her er en ting, som alle bliver nødt til at bakke op omkring. Både hvis man har en læreplads eller hvis man ikke har. Støt op om dem, der ikke har, for i sidste ende er det her noget, som går ud over vores søskende, vores børn og børnebørn og os selv.

STREJKE NYTTER

Lærernes meget synlige kamp for at bevare indflydelsen på deres arbejdstid rejser mange spørgsmål for dem som ønsker at lærerne vinder. Et helt centralt spørgsmål er, om det overhovedet nytter noget at offentligt ansatte strejker. Og her tænkes der ikke på, om regering og Folketing kan gribe ind, men om det grundlæggende virker.

af Jakob Nerup, foto: Mette Kramer Kristensen

Spørger man de offentligt ansatte selv, så vil nogle svare, at ud fra deres erfaringer, så nytter det ikke. Fordi de har været med i strejker hvor, de ansatte tabte efter en længere strejke. Det er sket for sygeplejerskerne i 1995, 1999 og 2008. Socialrådgivere var i en stor og lang strejke i 1981, men måtte vende tilbage til arbejde uden resultat. Til gengæld kunne SOSU'ere og pædagoger skaffe sig en en forbedret lønstigning efter flere ugers strejke til overenskomstforhandlingerne i 2008.

Udmåling af styrkeforhold

Lokalt har mange offentligt ansatte protesteret og strejke mod de årlige nedskæringer, som kommunerne over hele landet har påtvunget de ansatte og brugerne. I langt de fleste tilfælde er det blevet ved mindre protester og endagsstrejker, som er endt uden succes. Den eneste reelle undtagelse herfra er pædagogerne i København.

Forskellen på sejr eller nederlag i en strejke skyldes ikke tilfældigheder, heller ikke for de offentligt ansatte. En strejke er en udmåling af styrkeforholdet mellem arbejdere og arbejdsgivere, og det foregår ikke isoleret fra den politiske situation og det generelle styrkeforhold.

Fx så lærerne i udgangspunktet ud til at være isoleret fordi, andre fagforbund ikke ville støtte deres forsvar for egne forhold. Angiveligt fordi lærernes faglige top i andre situationer ikke har støttet andre offentlig ansatte. Men kombinationen af stor utilfredshed med regeringen og massiv opbakning til lærerne ude på arbejdspladserne har forrykket styrkeforholdet positivt.

Det betyder at lærerne faktisk har en mulighed for at vinde, hvis dele af arbejderklassen går i sympatistrejke. Desværre ser det ud til, at fagtoppen effektivt vil forhindre at det virkeliggøres.

Bred sympati

Her er vi inde i de to væsentligste spørgsmål. Det ene handler om hvordan, man kan rykke på styrkeforholdet, og det andet handler om fagforeningernes rolle. Når offentligt ansatte strejker, så rammes profitten kun indirekte, fordi det bliver besværligt, at de private virksomheders ansatte ikke kan få passet børn eller komme på sygehuset.

Kun når meget store grupper af offentlig ansatte på en gang er i strejke, rammer det kapitalen direkte. Den vigtigste pression, de offentligt ansatte har, er den "offentlige mening" og ikke mindst opbakningen i arbejderklassen.

De offentligt ansattes arbejdsgivere er politikerne, og de kan ikke være ligeglade med, hvad folk i almindelighed - og deres vælgere i særdeleshed - mener om deres handlinger. Har de strejkende bred sympati og lægger de et pres på politikerne, så kan man vinde.

Sygeplejersker og SOSU'er

Når sygeplejerskerne i flere omgange har tabt lange strejker, så skyldes det to ting. Det ene er, at sygeplejerskerne har været ligeglade med alle andre og ført en fagchauvinistisk linje, hvor alt handlede om de dygtige sygeplejersker, som skulle have mere end andre. Og det skaber jo ikke opbakning blandt andre offentligt ansatte eller bredt i arbejderklassen.

Det andet er, at sygeplejerskernes strejkestrategi har været topstyret og aldrig har forsøgt at sætte en fælles dagsorden, hvor arbejdsgiverne for alvor blev udfordret.

I modsætning til sygeplejerskerne vandt SOSU'ernes strejke i 2008 stor sympati. Den var resultatet af en spontan strejkebevægelse i 2007, som gjorde at de kunne sætte en bredere dagsorden for lavtlønnede kvinder. Strejkerne havde stor synlighed lokalt og satte KL under et reelt pres, fordi der var opbakning i arbejderklassen.

Politiseret strejke

Når de offentligt ansatte er i strejke er der - i modsætning til når privatansatte strejker - ofte tale om at store grupper over hele landet er berørte. Derudover betyder forringelser for offentligt ansattes arbejdsforhold også angreb i velfærden.

Derfor bliver konflikter i den offentlige sektor et anliggende for alle, og er noget, som bliver diskuteret på arbejdspladser landet over, og det er lettere for de aktionerende at nå ud til flere.

Når de offentligt ansatte strejker, er de i direkte konflikt med regeringen eller kommunerne som er deres arbejdsgivere. Det betyder at offentlige strejker nemmere bliver politiske.

Lederskab

Forskellen på succes eller fiasko handler også om lederskab. Det er det andet grundlæggende spørgsmål. Når en faggruppe står overfor en stor strejke, så er det faglige lederskab af afgørende betydning. Lærernes lederskab med Anders Bondo i spidsen tiljubles af deres egne. Fordi det er lykkedes Bondo og co. at vende den offentlige opinion til lærernes fordel.

Men hvad så med strategien? Kan man vinde en faglig kamp ved at opfordre til regeringsindgreb?

Selvfølgelig kan man ikke det, og derfor er Bondos strategi også forfejlet. Skal lærerne vinde, må der skabes store sympatistrejker og skabes et politisk perspektiv for at ulydighed overfor et regeringsindgreb er vejen til succes.

Opgør med nyliberalismen

Sygeplejerskernes faglige ledere har gennem årene gjort livet meget svært for sig selv og medlemmerne. Fagchauvinisme og isoleret kamp kan ikke overvinde en samlet stat, der har medier og borgerskabet i ryggen. At vinde kræver offensiv tilgang og ikke mindst en politisk forståelse af det ideologiske opgør med nyliberalismen.

Et godt eksempel på at lederskab gør forskellen er det pædagogiske personales kampe mod nedskæringer. I næsten alle kommuner har de nøjes med at lave demonstrationer og korte strejker uden at udfordre kommunens politiske kurs.

I København har den pædagogiske fagforening under FOA, LFS, både udfordret nyliberalismen og nedskæringerne. Deres tilgang har været at tage den politiske diskussion med medlemmerne og forberede medlemsskaren igennem lang tid på, at der skal kæmpes.

Samtidig har man opbygget en basis nedefra og i de enkelte institutioner, som skaber et meget stærkere og mere politisk dybfølt engagement. Det har konkret betydet, at det pædagogiske personale i København gennem mange år har kunnet modstå massive nedskæringer, fyringer og nyliberal politik.

Skabe en styrkeposition

Pointen er at strejker nytter, når de har kombinationen af styrke fra neden, politisk lederskab og opbakning i arbejderklassen. Selvfølgelig kan hverken SOSU'erne eller det pædagogiske personale prale af store sejre. Men de har skabt sig en styrkeposition, som deres arbejdsgivere ikke kan komme uden om. Strejker og politisk kurs kan gøre en stor forskel for de offentligt ansattes vilkår og for hele arbejderklassens velfærdsstat.

Oprøret i Syrien og racistisk dobbeltmoral

Ifølge Jyllands Posten er mindst 45 danskere rejst til Syrien i løbet af det seneste halve år for at deltage i oprøret mod Assads styre. Det er i gennemsnit to om ugen. Nogle er sekulære, andre vil i hellig krig. PET advarer nu om, at unge kan vende tilbage til Danmark og være blevet mere voldelige.

Dobbeltmoralen er til at tage og føle på. Siden 2001 har mere end 10.000 danske soldater været i Afghanistan og deltaget i en imperialistisk krig. Det er velkendt, at mange veteraner, både i Danmark og i resten af koalitionen, er svære at gen-integrere i samfundet og mange får efterfølgende en voldelig og kriminel løbebane, i en del tilfælde rockerrelateret. Veteraner hyldes af staten som nationale helte på den årlige flagdag.

Begge typer unge vil, formuleret med en populær krigsfloskel, "ud og gøre en forskel". Men det er en forskel, staten ikke vil have, hvis den ikke er afstemt med NATO og Washington.

Nyliberal diktator indsat i Detroit til at gennemføre reformer

Michigans guvernør indsatte den 28. marts advokaten Kevyn Orr til at administrere Detroit de næste 18 måneder. Orr skal gennemføre alle de upopulære reformer, som magthaverne mener er nødvendige for at få genrejst Detroits økonomi. Byen, der tidligere beskæftigede titusinder i den amerikanske bilindustri, har en milliardgæld, og arbejdsløsheden er på 18,2 % (imod 7,7 % i USA).

Orr får 1,6 millioner kroner om året i løn. Han vil få enevældig ret til at annullere overenskomst- og pensionsaftaler, sælge byens værdier og privatisere velfærden.

Indsættelsen af Orr er et angreb på arbejderklassen og Detroits mange arbejdsløse. Det viser hvilke midler magthaverne er parate til at tage i brug, når de føler de har muligheden.

Så kom turen til Cypern

Overalt i Europa tvinges almindelige mennesker til at betale for en krise, de ikke selv er skyld i eller herre over, så længe den økonomiske politik ligger i hænderne på politikere og teknokrater. Nu er turen kommet til Cypern.

Bo Stefan Nielsen

Den græske regering og Troikaens nådesløse gældshåndteringspolitik har ramt arbejderklassen, studerende og mennesker på bunden af det græske samfund med svimlende arbejdsløshedskurver og eksploderende fattigdom. Den slags skræmmer tilsyneladende ikke nabolandet Cyperns nye centrumhøjre-regering, der kom til for en måned siden.'

Den 24. marts vedtog Eurozonens finansministre en redningspakke for Cyperns to største banker for ca 10 mia. euro. Regeringen iværksatte straks en lov, der tvinger bankkunderne til at betale en del af finansieringen. Metoden er simpel, men brutal: staten hæver penge direkte fra borgernes konti.

Bankrøveri og omvendt Robin Hood

Redningspakken vil koste tusindvis af arbejdspladser. Laiki Bank lukkes, og mange bankarbejdere fyres. Samtidig vil landets private sektor rammes hårdt, da mange mindre erhvervsdrivende - grundet de mistede kontantbeholdninger i banken - ikke vil kunne udbetale lønninger.

Værst ser det ud for landets offentligt ansatte, der vil opleve massefyringer i forbindelse med privatisering af landets havne og de statslige tele- og elektricitetsselskaber. Disse sektorer har årligt indbragt staten ca 236 mio. euro. Også luftfarten skal privatiseres.

Tusindvis af offentlige arbejdspladser vil blive solgt på markedet for en slik imens fagforeningerne, der har haft deres pensionsfonde i Laika Bank, mister milliarder af arbejdernes opsparede euro. Arbejderklassen bliver røvet!

Folk er rasende

Ligesom i andre sydeuropæiske lande fører angrebene til protester. Arbejdere, studerende og fagforeninger har dagligt demonstreret siden aftalens indgåelse. Vreden er stor mod en skruppelløs regering. Selvom manglende demokrati ikke er af ny dato. Den forrige regering, der var ledet af kommunister, stod i spidsen for et skatteparadis med en selskabsskat på 10%.

Men der er et alternativ, lyder det fra det cypriotiske IS. Det er exit fra eurozonen, og at tage pengene fra overklassen og at nægte tilbagebetaling af gælden. Og bankerne skal nationaliseres under arbejderkontrol. Det er krav, der for tiden vinder voksende opbakning.

Men ingen kan ikke vinde alene, så den europæiske arbejderklasse må kæmpe den samme kamp og bygge modstanden sammen på tværs af landegrænser. Hvad der sker i Sydeuropa har betydning for os alle.

Dokument-læk udstiller elitens tyveri og løgne

International Consortium of Investigative Journalists, et netværk af dybdeborende journalister fra hele verden, lækkede forleden 2 mio. emails og dokumenter i pressehistoriens største lækage af dokumenter.

Bo Stefan Nielsen

Lækket løfter noget af sløret for de enorme formuer, der gemmer sig i skattely som De Britiske Jomfruøer og Cayman Islands.

Dokumenterne afslører, at den internationale elite, ikke kun kendte rigmænd og erhvervsfolk, men også og en række højtstående politikere, benytter såkaldte skattely til omfattende korruption og skattesvindel.

Eksempelvis nævnes en af Francois Hollandes nærmeste venner og regeringspartnere.

Ligesom Georgiens ministerpræsident, Aserbajdsjans præsident, Mongoliets tidligere finansminister, og datteren til Fillippinernes tidligere diktator Ferdinand Marcos, som er guvernør, er nogle af de, der afsløres i økonomisk svindel i milliardklassen.

Eksperter mener, at antallet af milliarder i skattely på verdensplan svarer ca til USAs og Japans økonomier tilsammen. Værdier, der er skabt af almindelige menneskers arbejde.

Lige nu taler politikere om at "gøre noget" ved skattely. Men lur os om ikke tyveriet fortsætter lige så længe, kapitalismen består. De herskende klasser af toppolitikere og de økonomiske eliter har et interessefællesskab, som kun international socialisme og arbejdermagt kan bryde.

Sabotage - musik med stærk bevidsthed

Musik med politisk indhold, er efterhånden en mangelvare, og derfor er der altid god grund til at rette særlig opmærksomhed mod nye bands, som tør tage denne særlige disciplin op. Sabotage fra Lyngby tør dog tage skridtet, og vil med deres musik ikke bare skabe politisk kunst, men også rykke ved folks bevidsthed.

Stefan Falk Petersen

Det startede i 8. klasse, hvor Zakarias (guitar) og Oscar (bas) besluttede sig for at samle et band. Det skulle være hard rock, og inspirationskilderne var Rage Against the Machine, Nirvana og Audioslave. Men det stod også klart fra starten, at budskabet skulle være politisk.

Oscar: "Vi var meget hurtige enige om, at vi ville arbejde med musikken udfra en politisk vinkel. Det var helt klart det, som vi i første omgang samledes om".

Zack: "I starten var vi dog ikke specielt ambitiøse, men det ændrede sig hurtigt, da Jonathan kom til på vokal. Han fik struktur på bandets arbejde, og vi arbejdede meget mere målrettet. Og så begyndte de første jobs at komme".

Sabotage startede, som så mange andre bands, ud med at spille covernumre, hvor det politiske indhold var den røde tråd hele vejen igennem. Men på et tidspunkt meldte trangen sig til at lave egne numre, og det startede ud med nummeret "Red in the Sky"

Teksterne

Jonathan: "Nummerets titel har en dobbelt betydning. Det handler dels om ledelsen under Anders Fogh Rasmussen, som jeg mener fuckede fuldstændig up med den danske befolkning. Ikke mindst i forhold til krigene i Afghanistan og Irak. Derfor kom jeg til at tænke på malingangrebet på Fogh og Per Stig, som var en fed protest mod krigene. Samtidig prøvede jeg også at sætte mig ind i hvordan, det måtte være at leve i Afghanistan og dagligt se, at ens byer bliver smadret af bomber fra fly, som kommer fra den amerikanske koalition. Hvor gennemført rædselsfuldt, voldeligt og ikke mindst blodigt, det må være. Det blev til "Red in the Sky"."

Skriver I om andre emner end krig og terror?

Jonathan: "Ja, vi skriver om mange forskellige, politiske problemer. Nedskæringerne, den løgnagtige propaganda i medierne, men selvfølgelig også at vi synes, at samfundet skal omvæltes på en eller anden måde, så vi kan få et socialistisk og mere retfærdigt samfund".

Oscar: "Det handler meget om hvad, der lige aktuelt er oppe og vende i samfundet, og så laver vi en tekst og musik til det, vi mener om situationen. Vi har f.eks. lige skrevet et nummer, som handler om den latterlige lockout og om hvorfor, det skulle være nødvendigt at presse lærerne på den måde. Det er jo for langt ude!

Når I nu laver politisk musik, prøver I så på at nå folk på en bestemt måde og dermed påvirke dem?

Jonathan: "Helt sikkert. Nu vi har været ude at spille på f.eks. gymnasier, hvor vi efterfølgende har prøvet at fortælle lidt om, hvad teksternes budskaber handler om. Og jeg er ret sikker på, at det har rykket ved et par bevidstheder. Det har vi i hvert fald fået reaktioner på. Så vi ser os ikke bare som et politisk band, men som et oplysningsprojekt!"

Blokade af Metrobyggeriet i Nørrebroparken

Omkring 50 bygningsarbejdere lavede fredag den 12. april en fysisk blokade af indkørslen til Metrobyggeriet i Nørrebroparken i en time, og stoppede samtidig for leverancen af beton midt i en vigtig støbeproces. Bygningsarbejderne kæmper mod løndumping og er utilfredse med ansættelsesforholdene på byggepladsen. Hovedparten af de ansatte på byggepladsen er udenlandsk arbejdskraft og går til en løn på 50-60 kroner i timen.

Dagens aktion viste, at man med blot 50 personer kunne blokere indgangen og lade ni lastvogne med betonkanoner holde i kø ned langs Hillerødgade, og dermed lamme byggepladsens produktion. Forestil jer hvad, der var muligt med blot lidt flere personer. (Foto Sonny Malm Andersen)

Der er brug for oprør, arbejdermagt og international solidaritet!

Interview med Kasper Pauli Pedersen, medlem af IS og ISU.

Jesper Juul Mlkkelsen

Hvorfor er du medlem af et revolutionært socialistisk parti?

Det er jeg i erkendelse af, at kapitalismen er et klassesamfund, hvor vi arbejdere udbyttes og kapitalisten tjener fedt på vores arbejdsindsats. De rige og magtfulde styrer verden i den forkerte retning. Derfor har verden brug for grundlæggende forandring.

Den løn, vi får, er med til at sikre, at vi kan overleve, men til gengæld får kapitalistklassen kontrollen over produktionsmidler og en stor del af vores liv og vores samfund. Det system skal vi lave om.

Hvorfor har du valgt at være aktiv i netop IS?

Jeg er også medlem af Enhedslisten, men mente, det var vigtigt at bygge et reelt revolutionært parti op ved siden af arbejdet i enhedsfront med alle venstreorienterede i og udenfor Enhedslisten. Jeg valgte IS fordi de er aktive socialister og altid er med, der hvor det sker.

I IS bygger vi organisation efter principperne om, at vi altid diskuterer tingene grundigt, men samtidig forpligter hinanden på, at tage en beslutning, som vi følger fælles. Det vi sikrer herved er, at partiet ikke kun bliver en snakkeklub, men et parti, der er i stand til at gribe aktivt ind, når klassekampen byder det og handle derefter.

En sådan praksis hedder demokratisk centralisme og betyder, at demokratiet ikke kun sikrer retten til diskussion og kritik, men også udmønter sig i kollektiv handling, det gør os stærke i praksis.

Det demokrati har jeg ikke oplevet nogen steder før og fraværet heraf har enten resulteret i en eller anden grad af i handlingslammelse eller topstyring.

Hvad laver man som medlem?

Som medlem af IS er man en del af klassekampen og aktiviteten bølger derfor også i takt med den. Men der er dog 3 grundelementer, som er de vigtigste i vores eget arbejde og opbygning. Disse er; afdelingsmøderne, vores avis og skoling.

På vores afdelingsmøder diskuterer vi politiske emner, som regel på baggrund af et politisk oplæg. Det er også på afdelingsmøderne, vi planlægger det praktiske arbejde, som avissalg, vores arbejde med andre, eller aktiviteter, som uddeling af løbesedler og planlægning af demonstrationer.

Vi laver også avissalg, hvor vi sælger vores egen avis Socialistisk Arbejderavis. Vi sælger vores avis fordi, det er her, vi har samlet vores argumenter, så vi kan præsentere dem for folk, vi møder. Det er gennem avisen, vi har mulighed for at møde folk og diskutere politik med dem. Vi mærker på den måde hvad, der rører sig på gaden, på skolerne og i arbejderklassen.

Det er avisen der, binder os sammen som organisation og det er herigennem, vi sikrer kontakt til alle vores medlemmer.

Skoling og det at have et kendskab til det system, vi lever under og den socialistiske bevægelses historie og erfaringerne fra tidligere kampe er det tredje vigtige element af vores arbejde.

Hvordan gør det en forskel?

Gang på gang ser vi arbejdere og studerende gå i kamp mod dem, som bestemmer her på jorden. Det er disse kampe, som er med til at give os håb om, at der er et alternativ til kapitalismen.

Men konkret gør vi en forskel på to måder: Vi arbejder for en mere modig venstrefløj, som tør at råbe op og udfordre systemet. Vi arbejder for at binde de enkelte små kampe sammen til en stor og stærk bevægelse - fordi vi ved, at sammen, er vi stærkest. Vi gør en forskel fordi, vi bygger en organisation, der ønsker et opgør med kapitalismen, og dét gør os til de mest dedikerede aktivister i bevægelsen.

IS er ikke er et stort parti, men det håber vi, at vi er i gang med at blive. Fordi der er brug for oprør, arbejdermagt og international solidaritet, og det håber jeg, flere vil være med til at organisere og kæmpe for.

KVINDEKAMP OG KØNSPOLITIK 2013

Dette er starten på en artikelserie, der vil hæve et banner for at genoplive den kønspolitiske debat. Vi er en gruppe omkring Socialistisk Arbejderavis, som mener at de fremskridt, der blev vundet i 60-70'ernes kamp for frigørelse er ved at blive rullet tilbage. TV-program efter TV-program, fortæller os hvordan, kvinder og mænd er hinandens modsætninger. Reklamerne opstiller stærke idealer for den "rigtige" mand og den "rigtige" kvinde. "8. marts Initiativet" har gjort Kvindernes Kampdag til en kamp mod kvinder, som er sexarbejdere. Vi har bedt Dorthe Nielsen starte vores nye serie op. Vi vil samtidig opfordre alle interesserede til at byde ind i debatten.

Skriv til saa@socialister.dk og skriv "kønsdebat" i emnefeltet.

Blachmans mandeprogram

Debat om køn, sex og identitet er vigtigt, og det skal tages seriøst. Men Blachmans meget sete program er tåbeligt og mest en masse omgang tomgangsnak.

Jesper Juul Mikkelsen

Mænd har ligesom kvinder brug for være opmærksomme på de stereotyper og det samfundsmæssige pres, begge køn i stigende grad er underlagt.

Men Blachmans program er et ynkeligt forsøg på at finde "den moderne mandighed". Ved at se på nøgne kvinder, der ikke må tale, ved at tale om kvinder, som var de blot objekter, skal manden finde sig selv – det er da for dumt.

Programmet er samtidig fyldt med gentagelser af stigmatiseringer og generaliseringer om, at kvinder er sådan og sådan og at mænd er sådan og sådan. En totalt fastlåst forståelse af hvordan, kønnene er og bør være.

Programmets udgangspunkt er, at kvinderne har taget magten, og vi lever i "det pikløse samfund". Det kunne ikke være mere forkert. Kvinder er stadig undertrykt, undertrykkelsen har ændret ansigt, men den er stadig til stede og er grundlæggende den samme.

Dette program er et billede på, at kampen for fri sex, ligeværdighed og gensidig respekt har brug for at blive taget op på ny. Kønsstereotyper og små-sexistisk lommefilosofi har vi rigeligt af.

I Bilka vil man også gerne vende tilbage til de gode gamle dage, hvor rigtige drenge legede med motorcykler og søde piger øvede sig i at støvsuge - et billede på at vores kønsidentitet ikke bare er vores eget frie valg.

Hvor blev kvindekampen af? Er der ikke mere at kæmpe for?

af Dorthe Nielsen

Jeg skrev i denne avis i december 1986:

"Årsagen til undertrykkelsen af arbejderklassens kvinder hænger sammen med familiens rolle i et klassedelt samfund, og især kvindens rolle i et kapitalistisk samfund.

Kernefamiliens opgave er at skabe tryghed i et utrygt samfund, føde og opdrage børn, og være forbrugsenhed. Disse opgaver varetages hovedsagelig af kvinder, mens manden overordnes som skaffedyr. For kvinder betyder perioder i hjemmet med graviditet og barsel ulige muligheder på arbejdsmarkedet i forhold til mændene, som sammen med uligelønnen medfører økonomisk afhængighed. Fordelen for kapitalismen er en stadig forbedring og fornyelse af arbejdskraften på billigst mulig måde. Samtidig skaber og opretholder det splittelsen i arbejdsklassen mellem mænd og kvinder".

Selv om disse linjer er skrevet for snart 30 år siden og mange hævder, at vi er langt i dagens Danmark, så vil jeg påstå, at de samme linjer kunne skrives om i dag.

For kvinder udfylder fortsat kernefamiliens hovedopgave, at sikre reproduktionen af den kommende arbejdskraft, og undersøgelser viser, at det til stadighed hovedsageligt er kvinder, der tager sig af opgaver i hjemmet som madlavning og børneopdragelse. Og hvor blev ligelønnen af?

Hvor blev lige muligheder på arbejdsmarkedet af? Hvor blev mændene af, trods forbedring af barselsvilkårene? Hvordan har det hjulpet kvinderne at Danmark har den første kvindelige statsminister?

Det går tilbage i et individualistisk samfund

Desværre er svarene at udviklingen er gået tilbage, for i dag er alt gjort til individuelle vilkår, som er afhængige af den enkeltes rigtige eller det forkerte valg. Hertil er kommet et øget fokus på krop og udseende. Et pres på både kvinder og mænd for at leve op til skønhedsidealer, der bliver stadigt sværere at nå.

Vi er blevet fyldt med at alle har lige muligheder – blot vi udnytter dem – uanset mand eller kvinde, og at der derfor ikke findes områder eller kampe, som enhver mand ikke kunne støtte eller selv på sigt have gavn af.

Kvindekampen døde, da den overtog den strategi og udelukkende interesserede sig for at kvinder fik samme muligheder som mænd i ledelser og bestyrelser.

Mangel på kollektive modsvar til patriarkatet

Der er således ikke længere nogen kvindebevægelse, som modforklarer, at magtstrukturerne i samfundet fortsat er patriarkalske - vi lever ikke i et "pikløst" samfund, selv om Blachman siger det.

Vi har ikke et kollektivt modsvar til, at det private er politisk, og at mænd og kvinder ikke har lige vilkår. Vi har ikke en bevægelse, der forklarer at kvindekamp er klassekamp og som kæmper for, at dén viden bliver fastholdt og udnyttet i en fælles politisk bevægelse og kamp for ændringer for kvinder og mænd generelt.

At kvinder får lov at deltage på mændenes præmisser, skaber ingen frigørelse, hverken for mænd eller kvinder.

Kvindekampen er ikke hævet over klassekampen, men så længe arbejderklassen ikke ser det, som en fælles kamp og ikke undgår de splittelser, som stadig findes f.eks. mellem mænd og kvinder, sker der ingenting. Der skal solidaritet og fælles kamp på tværs af umiddelbare forskellige vilkår til, ulige vilkår kan ikke løses ved lige muligheder, som det påstås i dag, det kræver en kamp for ophævelse af de ulige vilkår, altså en kamp for frigørelse.

Denne kamp vil kunne skabe en fælles platform, hvor forholdet mellem mand og kvinde gennem kampen vil udvikle sig til det fælles mål, at begge kan opnå lighed, frihed og uafhængighed.

Overgangen til socialisme vil fuldende denne proces, det kræver dog at processen er i gang, derfor skal kvindekampen tilbage som medspiller:

**INGEN KVINDEKAMP
UDEN KLASSEKAMP
– INGEN KLASSEKAMP
UDEN KVINDEKAMP**

Splittelse og nederlag:

den tyske venstrefløj og Hitlers opstigning til magten

I år markeres firs-året for Hitlers tiltrædelse som rigskansler i 1933. Nazisternes terror og ødelæggelsen af den tyske arbejderbevægelse havde på dette tidspunkt allerede stået på i nogle år, mens nazistpartiet voksede sig stærkere.

Oversat fra Socialist Worker og forkortet af Anna Wolf

Da Hitler officielt blev landets leder, blev denne terror gjort lovlig. Nu foregik udryddelsen af arbejderbevægelsen systematisk gennem drastiske lovændringer og massearrestationer af kommunister – og dermed opretttelsen af de første koncentrationslejre.

De parlamentariske tiltag foregik sideløbende med brutale mord på antifascister, og nazistiske gadebøller angreb venstreorienterede. Inden længe havde Hitler og nazipartiet nået målet: at knække og uskadeliggøre den tyske arbejderbevægelse i form af Kommunistpartiet (KPD), Socialdemokratiet (SPD), samt fagforeningerne.

Hvordan kunne dette ske? Hvordan kunne den tyske arbejderbevægelse, der tilbage i 1920'erne havde øvet massiv modstand mod nazisterne, tilintetgøres? Denne artikel fortæller den triste, men også tankevækkende historie om en splittet venstrefløj, der ikke formåede at forhindre Hitlers opstigning til magten og dermed de rædsler, vi husker 2. Verdenskrig for.

Økonomisk krise og nazipartiets oprejsning

Nazipartiets vej fra en obskur sekt bestående af soldater og andre, der var hævntørstige efter Versailles-traktaten, til en etableret, magtfuld organisation, skal først og fremmest ses i sammenhæng med den globale økonomiske krise, der brød ud i 1929. De tyske arbejdere oplevede massiv nedskæringspolitik, og arbejdsløsheden steg eksplosivt.

Nazisterne kørte hårdt på med propaganda. De appellerede til en stor del af tyskerne, som i stigende grad havde mistet troen på systemet og dets definition af demokrati. Desuden fik de støtte fra de store jordbesiddere og andre kapitalister, der også, som nazisterne, var interesserede i at ødelægge arbejderbevægelsen og gøre gengæld efter 1. Verdenskrig.

SPD – med staten til den bitre ende

SPD stod halvdårligt, men spillede alligevel en central rolle. Partiet havde selv støttet krigen tilbage i 1914, men havde også som regeringsparti i Weimarrepublikken indført en vis grad af demokrati og gennemført en række reformer. Socialdemokraterne gjorde dog alt for at holde revolutionære tendenser nede og forsøgte ikke at skabe en samlet venstrefløj med KPD.

Desuden allierede SDP sig med den gamle økonomiske og militære elite fra før republikkens tid og indgik også fra 1928-1930 i en koalitionsregering med borgerlige og konservative partier. Således var partiet også med til at føre en højreorienteret politik, der skuffede mange arbejdere.

KPD: Militant, men sekterisk

Kommunistpartiet var for nogle år tilbage trådt ud af SPD i protest mod krigsdeltagelsen. Partiet gav mere militante og udenomsparlamentariske svar, men var splittet, ikke mindst i forholdet til SPD. Skulle man samarbejde eller stille sig imod partiet?

Det stalinistiske styre i det fejlslagne Sovjetunion fik stor betydning for KPD. Stalins metoder inspirerede KPD, der anlagde en linje, hvor tanken om en enhedsfront, forsvandt ud af billedet.

Mens SPD slog hårdt ned på kommunisterne pga. deres modstand mod Weimarrepublikken, kaldte kommunisterne SPD for "social-fascister", der ligeledes skulle nedkæmpes. Med denne linje koncentrerede KPD sig mere om at fremme sig selv ved at nedkæmpe SPD og begik dermed den fatale fejltagelse at undervurdere Hitler

En nytteløs kamp for enhedsfront: den uafhængige venstrefløj

På denne måde forelå der ikke et reelt socialistisk alternativ til hverken kapitalismen eller fascismen, til trods for en vis tilslutning til to store venstrefløjspartier.

Der var dog også en del af venstrefløjen, der placerede sig et sted mellem SPD og KPD. Dette var især Socialistisk Arbejderparti, SAP, der fra starten forsøgte at slå et slag for en enhedsfront mod fascismen. De understregede netop nødvendigheden af et klart, realistisk, socialistisk alternativ. Trods mange forsøg, var SAP hverken stort eller indflydelsesrigt nok til at ændre attituden mellem de to partier, der fortsat bekrigede hinanden.

Relevans i dag

Hele denne historie har stor relevans i dag. Verden befinder sig i øjeblikket i en omfattende økonomisk krise, og fra nutidens Grækenland kan trækkes mange tråde til datidens Tyskland: krisen er mere ekstrem end i resten af Europa, folket har gennemlevet hård nedskæringspolitik, arbejdsløsheden er på 25 %, og en fascistisk organisation, Gyldent Daggry, har tiltrukket et alarmerende antal grækere.

Vi ved, hvad der skete fra 1933. Vi skal gøre, hvad den tyske venstrefløj dengang ikke formåede. I en desperat tid, hvor folk vender sig fra systemet, skal vi i en samlet venstrefløj stille et reelt alternativ til kapitalismen.

Fagforeningens opbakning vokser

Organiseringsgraden i Danmarks Lærerforening (DLF) var før konflikten meget høj, hele 95% af lærerne var organiseret. Men midt under konflikten er organisationsgraden steget til hele 97%

Solidariteten lever.

Overvældende Nej til gymnasielærernes overenskomstforslag

Det har været kendt, at det nye overenskomstforslag for gymnasielærerne var meget upopulært. Og i en rundspørge fra Politiken blev det klart hvor meget. Ud af 158 tillidsrepræsentanter for gymnasielærerne mener 96 %, at deres kollegaer vil stemme nej til urafstemningen.

Desværre skal de 17.000 gymnasielærere stemme sammen med 100.000 andre akademikere fordi, deres fagforening valgte at underskrive forliget. Derfor regner man også med, at overenskomsten bliver vedtaget.

Der har været talt om, at regeringen ville give lærerne samme overenskomst som gymnasielærerne med et regeringsindgreb. Men gymnasielærernes overvældende modstand mod forslaget vil gøre det sværere for regeringen at gøre det.

400 busser fra Jylland

Ikke en bus var at opdrive i Jylland, da op mod 20.000 lærere og sympatisører skulle transporteres den lange vej til København for at gå med i den store protestdemonstration 11. april.

Læserbrev:

KL og regeringens matchfixing

I Politiken d. 11.04.13 slår en række offentlige fagforenings ledere inklusive - desværre - Anders Bondo til lyd for et "afbalanceret" regeringsindgreb i konflikten. Men hvis man hele tiden har vidst, at matchen var fixet, og at forhandlingsmodellen stod på spil, hvorfor har man så ikke handlet tidligere?

Hvorfor har man smidt den pression væk, som ligger i at lade være med at slutte overenskomsterne med staten og kommuner før lærerne havde forhandlet færdig? Sagde man ikke (Dennis Kristensen, FOA) at lærerne ikke skulle "stå tilbage på perronen"? Hvorfor har man ikke varslet sympatikonflikt, når modparten angriber "den danske model"? Hvorfor vente som lammede kaniner i billygternes lys til man selv bliver tromlet over. Hvorfor tror man i al sin naivitet, at regeringen laver et "afbalanceret" indgreb, når det netop er regeringens plan, KL fører ud i livet? Jeg spørger bare.

Charlie Lywood

Gas og penge – eller rent vand?

I Skifergas Nej Tak arbejder vi på at få skifergasudvinding forbudt i Danmark, ligesom det er det i bl.a. Frankrig og Bulgarien. I sidste ende er det et spørgsmål om hvilke fremtidige ressourcer, vi prioriterer. For hvad skal vi gøre uden vand?

Inchka de Muiter, foto: Mette Kramer Kristensen

Prøveboringslicenser

I 2010 gav den daværende klima- og energiminister Lykke Friis (Venstre) to licenser til efterforskning af skifergas i Danmark, én i Nordjylland (i landsbyen Brønden i Frederikshavn Kommune) og én i Nordsjælland på et endnu ukendt sted. 80% af disse licenser gik til det franske multinationale olie- og gasselskab Total E&P, og de øvrige 20% er ejet af Nordsøfonden, som er den danske stats olie- og gasselskab.

Meningen med prøveboringen er, at få en kerneprøve op fra undergrunden, som så skal analyseres. Efterfølgende skal der muligvis foretages en produktionstest, dvs. en egentlig skifergasboring.

Hydraulisk frakturering og forureningsfare

Skifergas udvindes ved en metode kaldet ´hydraulisk frakturering´. En blanding af vand, kemikalier og sand bliver pumpet ned under høj tryk (i tilfældet i Brønden i 4 kilometers dybde). Undergrunden revner og gassen frigives. I USA, hvor man har lavet kommerciel skifergasudvinding - eller det såkaldte ´fracking´ - i ca. 15 år, er der dokumenteret mange tilfælde af forurening af grundvand med gas og kemikalier. Det vises bl.a. i dokumentarfilmen ´Gasland´.

Alunskiferlagene, som er de lag, hvor skifergassen forefindes, er meget uranholdige, dvs, at spildevandet og grundvandet også kan smittes med radioaktivitet i høje doser.

Vi har faktisk fundet en rapport fra 1997, hvor 3 geologer beretter, at den skandinaviske sortskifer er den mest uranholdige i verden, så risikoen for radioaktiv "smitte" er ikke uvæsentlig! Der er også påvist mindre jordskælv i forbindelse med skifergasudvinding.

Der bruges utrolige mængder vand til hver eneste ´fracking´-rent grundvand der så blandes op med en cocktail af kemikalier. Hvis man så tænker på, at det foregår på globalt plan, kan man godt blive bekymret for hvor meget rent vand, der egentlig vil være tilbage når skifergassen er udvundet.

Skifergas er oven i købet et fossilt brændsel, og var det ikke også meningen, at vi skulle til at gå en anden vej? Hvorfor skal vi lige pludselig investere i en helt ny fossil industri, med tusindvis af borebrønde på land i vores smukke landskaber?

Planerne udskudt - sejr for aktivisterne

Total manglede at få de sidste tilladelser, en såkaldt landzonetilladelse, som Frederikshavn Byråd skulle tage stilling til på et byrådsmøde den 27. februar. Skifergas Nej Tak var tilstede og afleverede 6000 underskrifter mod prøveboringen i Dybvad til Frederikshavns borgmester, Lars Møller (Venstre).

Der blev også afholdt en demonstration med ca. 80 mennesker foran byrådssalen i timerne op til mødet, og samtidig var der en støttedemonstration på Rådhuspladsen i København, hvor mellem 50 og 80 mennesker samledes.

Det viste sig, at mange lokalpolitikere i Frederikshavn var blevet bekymrede for risici ved en eventuel skifergasudvinding, og de turde ikke give landzonetilladelsen, kun baseret på en VVM-screening (Vurdering af Virkninger på Miljøet), som er en indledende vurdering af mulige miljøpåvirkninger. De stemte for (21 for, 9 imod, og 1 blank), at projektet skal igennem en fuld VVM før det kan gå i gang.

Det var en stor sejr for os aktivister! Vi har vundet tid. Hvor meget tid er endnu usikkert, men måske helt op til et år. Den tid vil vi bruge til at fortsætte vores oplysningskampagne.

Vær med!

Vi holder løbende aktivistmøder. Interesserede er meget velkomne til at ringe til mig på 28331411.

Der er også mange andre små og store organisationer, der laver oplysningsarbejde omkring problematikken. Bl.a. organiserer Frederikssund Klimaforening et folkemøde, lørdag den 11. maj fra 14 til 17, efterfulgt af debatcafé, i Klaverfabrikken, Fredensvej 12A, i Hillerød. Entré 50kr.

Se mere på: skifergasnejtak.dk

Kompleksiteten

Kan man tillade sig at være modstander af at få placeret vindmøller samtidig med, at kloden råber på vedvarende energi? Aktivister, der tidligere har stået forrest i kampen for vindenergi, kæmper nogle steder nu imod opførelsen af de store møller, hvilket må siges at være et paradoks.

Ida Egedal Henrikson

Mange af disse modstandere er dog ikke modstandere af vindmøller, men derimod af placeringen af disse, der ofte er meget uigennemtænkte. Placeringen af de såkaldte kæmpevindmøller, der måler omkring 150 m., afgøres ofte ud fra investorernes økonomiske overvejelser, hvor både natur og mennesker kan komme i klemme.

Der er tre overordnede problematikker knyttet til vindmølleindustrien: de menneskelige omkostninger, sprogbrugen i debatten og konsekvenserne for økosystemet.

Lavfrekvent støj

Hvis man ser på de problemer, som folk står overfor når vindmøllerne bliver bygget tæt på hvor de bor, er de ret alvorlige. Den lavfrekvente støj og blink fra møllernes lygter gør, at mange oplever søvnbesvær - ofte med sygdom og stress til følge.

Faldende huspriser er et faktum, og nogle ender i stavnsbinding fordi, de ikke kan sælge deres ejendom. Forskere er uenige om, i hvor stort omfang den lavfrekvente støj er skadelig, og hvordan reglerne bør være på området. Men uanset hvad er det en reel problematik, mange kan komme til at stå overfor.

Vindmølle eller industrianlæg

Sprogbruget i debatten, negligerer de problemer, som folk bliver udsat for. Udtrykket "Not in my backyard" bliver brugt om de folk, der er modstandere af vindmøllerne.

En betegnelse, der i øvrigt bruges bredere end vindmølledebatten, og refererer til dobbeltmoral – man går ind for grøn energi, så længe det ikke har konsekvenser for én selv. Men i denne sag hvor problemerne er stavnsbinding og sygdom, og ikke blot en forstyrrelse af havudsigten, mener jeg det er en misvisende betegnelse.

Måske skulle man også kalde kæmpevindmøllerne for hvad de er, nemlig industrianlæg. Ordet 'vindmølle' er med til at fastholde en forestilling om relativt små maskiner, bygget af ildsjæle i 70'erne, eller erhvervet sig igennem vindmøllelaug i 90'erne, hvor man havde medbestemmelse over placering og kapacitet. Sådan er det ikke i dag. De borgermøder der bliver holdt, er udfra min konklusion mest for syns skyld.

Profitten i "grøn energi"

Denne klode, og vores overlevelse er helt afhængig af, at vi omstiller til vedvarende energi, men vi er også afhængige af, at mennesker og naturens økosystem ikke bliver ødelagt.

Derfor er det problematisk, at multinationale firmaer som Siemens og Vestas placerer vindmøllerne midt i de trækbaner som fuglene benytter, midt i en skov, eller tæt på mennesker. Man kunne lægge vindmøllerne f.eks. langs motorveje - og på havet.

Men investorerne tænker i profit, og derfor placeres møllerne efter størst udbytte og efter den billigste opsætningspris. Derfor kommer de menneskelige omkostninger og naturen i anden række.

Der er råd til velfærd!

Et af de væsentlige argumenter som KL og regeringen bruger over for lærerne er, at det er nødvendigt, at lærerne arbejder mere (eller forbereder sig mindre), da man ikke har "råd" til hvad, en forbedret skole (i deres øjne) vil koste.

Charlie Lywood

Men er det nu rigtigt? Der var jo "råd" til at direktørerne i de 10 største virksomheder i Danmark fik gennemsnitligt 11 % mere i løn imens deres egne medarbejdere måtte nøjes med 1,3 %.

Og hvis regeringen gennemførte S-SF's forslaget fra "Fair forandring" om millionærskat ved at beskatte alle indkomster over en million med 5 %, så kommer der et par milliarder mere ind i statskassen. Som Frank Aaen fra Enhedslisten siger, "Det svarer nogenlunde til det, som regeringen vil spare på velfærden".

Der var også "råd" til at nedsætte selskabsskatten med 3 % (svarende til 3 milliarder) i "Vækstpakken" og til at gennemføre skattelettelser for erhvervslivet inden for energi svarende til 3,5 milliarder. Penge som blev skaffet gennem kontanthjælps- og SU reformerne.

Men beskæftigelseseffekten af disse "omvendte Robin Hood" tiltag er ret beskeden. Økonom Henrik Herløv Lund har beregnet ud fra "Økonomisk Redegørelse december 2011", at 5 mia. fra lempelse af selskabsskatten giver 300 personer i arbejde, hvorimod hvis midlerne i stedet var tilført velfærden, ville effekten have været 12.000 flere i arbejde!

Et politisk spørgsmål

Spørgsmålet om hvad, der er "råd" til, er i sidste instans et politisk og ikke et økonomisk spørgsmål. Hvorfor får kommunerne ikke lov til at bruge det, de har sparet i drift i 2012 og 2013 (det de har brugt mindre end aftalt med regeringen) til at fremskynde investeringer, de beder om at få lov til men ikke må? Det vil skønsmæssigt frigøre 5 mia. kr. Som ovenfor beskrevet giver det 12.000 arbejdspladser.

Svaret er enkelt. Regeringen har valgt politisk at gøre de rigeste rigere og at betale for festen ved at forringe velfærden, og så håbe på at de rige vil investere! Please! Problemet er, at krisen er en "afsætnings-krise" og ikke en "konkurenceevne-krise".

Derfor bugner virksomhedernes kapitalbeholdning imens produkterne ikke kan afsættes. Alt i mens 32.000 arbejdsløse i frit fald ryger ud af dagpengesystemet i 2013. Hænder som kunne bruges til både at forbedre velfærden og betale for de varer, som rådner op på lagrene rundt omkring. Det er "galehusets økonomi".

Som socialister ved vi, at økonomien ikke er underlagt demokratisk styring under kapitalismen. Havde velfærden været underlagt arbejderkontrol, ville meget se helt anderledes ud. Vi siger "kapitalisme er krise!". Og imens vi kæmper for omvæltningen af samfundet og for socialisme, holder vi dette banner hævet:

Der er råd til velfærd. Der er ikke råd til at lade være.

Marxism 2013
Explaining a world in turmoil

11-15 Juli, London

Marxism 2013 er det største seminar for socialister og antikapitalister i Europa.

Vælg mellem mere end 200 møder, debatter, musik- og filmevents.

·De arabiske revolutioner fortsætter
·Kan klimatruslen afværges?
·Hvad er årsagen til krisen og hvordan vil den ende?
·Vil arbejderklassen slå igen mod angreb?
·Hvad kan vi lære af fortidens kampe?
·... og meget mere

Se mere på marxismfestival.org.uk

Hvis du vil følges med andre fra Danmark, så send en mail til isu@socialister.dk

Revolutionær weekend i København

Venstrefløjen i krise: Hvilket parti har vi brug for?

25.-26. maj i København

S-SF har historisk lave meningsmålinger. De angriber velfærd i en grad, så selv Claus Hjort må tage hatten af.

Hvordan skal socialister organisere sig for at levere et effektivt alternativ?

Vi tager udgangspunkt i de klassiske marxister – Luxemburg, Lenin, Trotskij, Gramsci – og forsøger at føre tråden op til i dag.

Reservér weekenden – program inden 1. maj på socialister.dk.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Møderne foregår i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, kl. 19.00.
Kontakt Anders (3035 4256)

Revolutionært parti – hvorfor og hvordan?

Torsdag 18. april kl. 19.00,

Chile 1970-73 – Reformismens fallit
Torsdag 25. april kl. 19.00,

Socialister og fagforeninger
Torsdag 16. maj kl. 19.00,

Kvindekamp 2013
Torsdag 23. maj kl. 19.00,

Odense

Kontakt Lene (2323 0722)

Paulo Freire - et bud på en socialistisk pædagogik
Onsdag den 24. april kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60.

1. maj: Morgenmøde og morgenmad kl. 9.00 i Enhedslisten, Absalonsgade 26. Samling på Flakhaven. Demonstration til Kongens Have.

Rosa Luxemburg om massestrejkens betydning.
Tirsdag 2. maj kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60.

Advarsler og håb fra Grækenland
Tirsdag 8. maj kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60.

Hvad mener vi med et revolutionært parti?
Tirsdag 15. maj kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60.Århus
Møderne foregår i Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31, kl. 19.30.

Grækenland - krise og modstand
Onsdag den 17. april kl. 19.30, Studenternes Hus lokale 2.2, Nrd. Ringgade 3.

Skole-lockouten
Tirsdag den 30. april kl. 19.30, Studenternes Hus lokale 2.2, Nrd. Ringgade 3.

Kontakt Jesper (2729 3549).

Midtjylland

Kontakt Kasper (6019 0217).

Truslen fra fascismen - kan nazisterne stoppes?
kl. 19.00, Pædagoguddannelsen Ikast, Bøgildvej 10.

Enhedslisten - hvillken vej?
Torsdag den 23. maj kl. 19.00, Pædagoguddannelsen Ikast, Bøgildvej 10.

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

KAMPPARTI ELLER VÆLGERPARTI?

"Det seneste år har styrket Enhedslisten. Vores organisation er styrket, vores politiske position står klarere og vi har oplevet fremgang i både medlemmer og meningsmålinger."

Jørn Andersen

Sådan indledes hovedbestyrelsens beretning til EL's årsmøde 26.-28. maj 2013.

Enhedslisten har fået flere medlemmer og en betydelig fremgang i meningsmålingerne. Alt andet ville – med den nuværende regering – da også være mærkeligt.

Fremgang?

Men har EL gjort sig til en aktiv kraft mod regeringens angrebspolitik? Har EL styrket sine faglige positioner? Er EL med til at bygge faglige netværk, der udfordrer den faglige passivitet, der hersker i de fleste fagforeninger, og som kun på det seneste er blevet brudt af lærernes mange aktiviteter?

Vi ved det ikke. Der er ikke nogen refleksion over det i hovedbestyrelsens beretning. Og der er ikke afsat tid til at diskutere det på årsmødet (bortset fra i 1 ud af 8 workshops fredag aften).

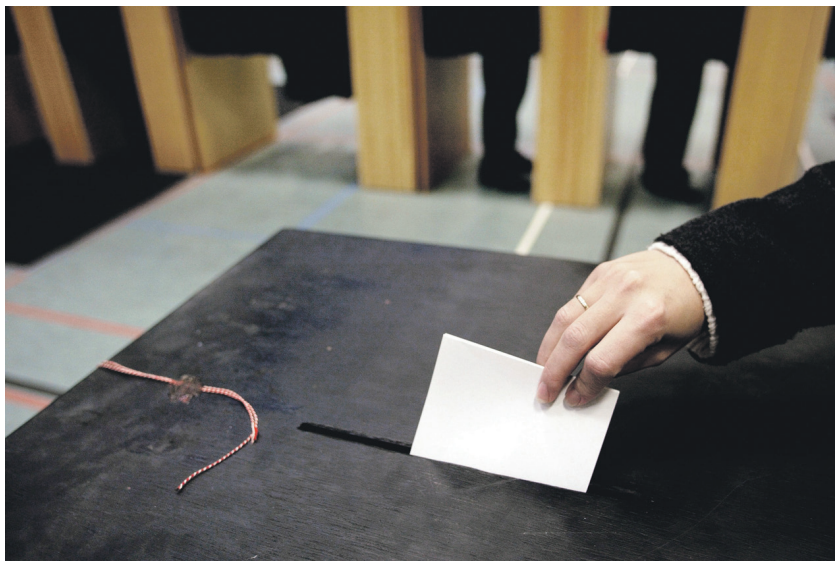

Det er ikke sådan, at man ikke er klar over problemet. I beretningen hedder det fx:

"... det viste sig i løbet af efteråret 2012 heller ikke muligt at få organiseret en bredere faglig bevægelse for ændring af dagpengereglerne."

"Det lykkedes gennem en aktiv indsats fra en række Enhedsliste-aktivister at organisere en manifestation i forbindelse med Folketingets åbning, men forsøg på at samle til en bred faglig demonstration lykkedes ikke."

Men ovennævnte bruges kun til at undskylde, at EL stemte for den strammeste finanslov i mange år. Ikke til at konkludere, at her har vi vist en udfordring, der skal tages alvorligt.

Udfordring

EL's fremgang skyldes langt mere skuffelsen over S og SF's politik end tilslutning til en aktiv politisk modstand. For et vælgerforenings-parti kan det for så vidt være ligegyldigt, hvor fremgangen kommer fra. Stemmer er stemmer.

Men for et parti, der angiveligt ønsker at afskaffe kapitalismen, stilles der andre krav. Selv om man får fremgang pga. S-SF-skuffelsen, så ligger der en kæmpe opgave i at aktivere de mange nye (og gamle) medlemmer til aktiv modstand – i fagforeninger, uddannelsesorganisationer osv.

Hvordan forestiller man sig ellers, at det fremover vil lykkes at skabe en "bredere faglig bevægelse"?

Hvordan kan man ellers udfordre de faglige ledere, der sidder på deres flade og fiser husleje af, i stedet for at organisere deres medlemmer til aktiv kamp?

Og: Hvordan forestiller man sig ellers, at man nogensinde kan omstyrte kapitalismen?

Krisen og angrebene fortsætter

Mens Enhedslisten glæder sig over den fortsatte fremgang, er glæden langt mindre i de små hjem, hvor dagpengene ryger. Hvor kontanthjælpen ikke slår til. Hvor SU'en ikke rækker osv. osv.

Det kan EL naturligvis ikke lastes for. Man har trods alt stemt mod det meste (undtagen dagpengene). Det hjælper bare ikke dem, der bliver ramt af regeringens angreb.

Og de angreb, vi allerede har oplevet, er kun starten. Kapitalismens krise fortsætter – og det samme gør angrebene fra arbejdsgivere, regering og borgerlige ideologer.

Behov for et kampparti

Desværre er der meget lidt, der tyder på, at EL er ved at indse behovet for en organisation, der stiller sig den opgave at gøre utilfredsheden til aktiv kamp.

EL's fremgang er sikret, så længe den nuværende regering bliver siddende. Regeringen vil fortsat falde i meningsmålingerne, og selv om de borgerlige vinder det meste, så vil der også være fremgang for EL.

Men udfordringen er ikke parlamentarisk. Den er at skabe et kampparti, der rejser et banner om modstand i hver eneste fagforening, på hver eneste skole og arbejdsplads.

Samtidig er EL's højrefløj så berusede af egen fremgang, at de fuldstændigt har skrevet det perspektiv ud af deres tankegang.

Enhedslistens årsmøde kommer desværre næppe til at afklare forvirringen om vejen fremad.

"Den parlamentariske strategi med at trække regeringen mod venstre har lidt fuldstændig skibbrud"

- Bjarne Thyregod om årsmødet

af Bo Stefan Nielsen

Vi talte med Bjarne Thyregod, der sidder i Enhedslistens Hovedbestyrelse, og som er medlem af EL Tårnby og af SAP.

Hvad er det for et årsmøde, vi skal til i år?

Det forløbne år har vist, at den parlamentariske strategi med at trække regeringen mod venstre har lidt fuldstændigt skibbrud - hvorfor et flertal i HB og Folketingsgruppen har haft svært ved at finde en politisk strategi.

Man har forsøgt sig med at sige ja til rammerne omkring kommuneaftalen, samtidig med, at man ikke var en del af delforligene. Dette ser jeg som et fortænkt forsøg på at fraskrive sig ansvaret for de kommunale nedskæringer.

Omkring skattereformen var der stor villighed i Folketingsgruppen til at ændre vores politik for at få et forlig - det betød, at topskattelettelser pludselig blev acceptable - stik imod al tidligere politik.

Ligeledes var principfastheden omkring universelle ydelser også i spil - børnecheck til de rigeste, ændring af folkepensionens grundbeløb var ikke mere 100% nagelfaste - men kom til diskussion.

Folketingsgruppen var oppe på de højeste retoriske nagler - og Johannes "Vi er ikke støtteparti" og "Krone til krone kompensation" blev introduceret. Men det blev senere glemt.

Finanslovstrategien viste sig også løbende at blive ændret. Her blev ultimative krav omkring bl.a. dagpenge løbende reduceret og endte med et begrænset uddannelsestilbud.

De generelle principper fra 2010 Finanslovsbeslutningen (Enhedslistens årsmødes beslutning om hvornår, der kan stemmes for en finanslov, red.) blev fortolket kreativt langt ud over hvad, man havde kunnet forestille sig.

Er dette så et reform-eller-revolutions-årsmøde?

Under overfladen ligger der selvfølgelig en reform-eller-revolutions-dagsorden, men det kommer ikke åbenlyst frem - det fordrer jo, at alle står ved deres positioner. Men klart, at parlamentarisme contra udenomsparlamentarisme vil blive en diskussion. Og denne gang er det ikke FT-medlemmer, der kan slå HB eller medlemmerne oven i hovedet dermed. For nu er der gang i det udenomsparlamentariske - hvorimod HB/FT-gruppen er meget langsomme i optrækket.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST B PP DANMARK